

Hedenske Helligdager
—eller Guds Hellige
dager—*Hvilke?*

Hedenske Helligdager —eller Guds Hellige dager—*Hvilke?*

AV HERBERT W. ARMSTRONG

Denne boka er ikke til salgs.
Den er en gratis tjeneste
i offentlighetens interesse, utgitt av
Philadelphia Church of God

©1957, 2015 Philadelphia Church of God
Ettertrykk forbudt

Trykket i De forente stater
Hvis ikke annet er nevnt, er bibelsitatene
fra Norsk Bibel A/S, 1988

Gjør det noen forskjell hvilke dager vi feirer—eller om vi holder dem? Etablerer

Bibelen om vi skal holde visse dager hellige for Gud? Ble disse dagene bare gitt til oldtidens Israel? Er de bindene bare for det jødiske folk i dag, mens kristne blir pålagt å holde slike helligdager som jula?

Innholdsfortegnelse

<i>1</i>	Hvilke Dager Skulle Vi Holde?.....	1
<i>2</i>	Hva Bør Du Vite Om Pinse?	22
<i>3</i>	Basunenes Høytid og Soningsdagen	33
<i>4</i>	Løvhyttefesten og Den Siste Store Dagen.....	44

1

Hvilke Dager Skulle Vi Holde?

I DET SJUENDE KAPITTELET AV DANIELS BOK ER DET EN FOR-
bløffende profeti som framstiller kursen til de hedenske rikene
2500 år inn i framtida, fra den dagen det ble skrevet.

Med utgangspunkt i Det kaldeiske imperiet til Nebukadnesar i oldtida, forutsier denne profetien de etterfølgende verdensherredømmene til Det persiske imperiet, Aleksanders Greskmakedonske rike med dets fire divisjoner, og til slutt, om det mektige Romerriket. Ut fra det opprinnelige Romerriket, symbolisert av 10 "horn" som vokser ut av hodet på et "dyr," forestiller de ti oppstandelsene av Romerriket som har fortsatt siden dets fall, til våre dager, og skal etter planen fortsette inntil Kristus kommer tilbake.

Blant disse 10 rikene som har styrt i den vestlige verden siden Romas fall til våre dager, kom det til syne et annet "lite horn," som var "større å se til enn de andre." Med andre ord, en annen regjering som faktisk var mindre, men som dominerte alle de andre. Studenter av profetiene gjenkjenner dette "lille hornet" som et stort religiøst hierarki. Og i det 25 verset av denne profetien, står det at dette hierarkiet skal "tenke på å forandre *tider og lov*."

HVORDAN TID BLE FORANDRET

Denne samme makta er nevnt igjen i det 17de kapittelet av Åpenbaringen, her skildret som hersker over konger og riker på Jorda, og som forfølger de sanne helgenene.

Denne makta har forandret tid på enhver mulig måte!

Gud begynner dagene ved solnedgang, men det ”lille hornet” har forandret det så verden nå begynner dagen midt på natta etter en menneskelagd klokke.

Gud begynner ukene ved slutten av den sanne Sabbaten, den sjuende dagen i uka, men verden begynner arbeidsuka midt på natta, den andre dagen i uka.

Gud begynner månedene med nymåne, men dette ”lille hornet” har forledet verden til å begynne månedene i henhold til en klossete menneskelagd kalender av hedensk opprinnelse.

Gud begynner året tidlig om våren, når nytt liv skyter knopper overalt i naturen, men hedenske Roma i oldtida, fikk hele verden til å begynne året midt på den døde vinteren.

Gud ga barna Sine en sann hviledag, som var skapt for å holde dem i stadig kjennskap og sann tilbedelse av den sanne Gud—et minnesmerke om Guds skapelse—den sjuende dagen i uka. Men det ”lille hornet” har fått denne villedede verden til å holde de dagene som hedningene tilba sola på, den første dagen i uka, kalt søndag.

HEDENSK OPPRINNELSE

Oldtidas Roms hedenske helligdager har blitt lenket fast til en uaktsom og forført verden. Disse inkluderer visse årlige helligdager—jul, nyttårsaften, påske, så vel som mange andre, hver eneste en av dem en hedensk dag—hver eneste en brukt til å stimulere varesalget i forretningene. Ved en uforbeholden undersøkelse, vil en sann søker etter sannheten lære at alle disse dagene er av hedensk opprinnelse og hedensk betydning. Han lærer at han ikke kan ta del i dem.

Men er kristne i dag latt tilbake uten noen årlige hellige dager? Ga Gud aldri årlige hellige dager til folket Sitt, så vel som den ukentlige Sabbaten? Er ikke oldtidas Roms årlige helligdager bare forfalskninger av Guds sanne hellige dager, akkurat som søndag er en forfalskning av den sanne Sabbaten?

BANNLYS FORDOMMER

La oss oppriktig åpne Bibelen, og granske den i bønn. Vi blir

bedt om å studere—ikke argumentere, ikke motsi, men—vise oss selv godkjent av Gud—å lære Guds vilje. Som kristne, er vi befalt å vokse i kjennskap så vel som i nåde (2 Peter 3:18). Hele Skriften er gitt ved inspirasjon fra Gud og er nyttig til å rettlede og irettesette oss, der vi gjennom antagelser, falsk lære, eller fordommer, har tatt feil.

Folk flest har antatt at alle de årlige sabbatene og høytidsdagene til Israel ble avskaffet. Og likevel viser Kirkehistorien at den tidlige sanne Kirken fortsatte å holde og observere disse årlige hellige dagene som var gitt av Gud, for mer enn 400 år—kanskje mye lenger—etter Kristus' oppstandelse!

Og slik den som holder søndagen har en tendens til å se med fordommer på ethvert argument om å holde ukesabbaten, og anse det som kjetteri—og vil granske ethvert slikt argument utelukkende med det utgangspunktet å ville forsøke å gjendrive det, er det også bare menneskelig—bare naturlig for oss, hvis vi ikke er på vakt mot det, å se på enhver presentasjon av disse årlige sabbatene i samme fordomsfulle ånd. Men husk at "Når en svarer før han hører, da blir det til dårskap og skam for ham" (Ordspråkene 18:13).

La oss derfor, i villig underkastelse overfor Gud og Hans vilje, og med overgitte hjerter frie for fordommer, og med åpne sinn som ønsker sannheten mer enn våre egne veier, og skjelvende foran Guds åndelige og hellige Ord, be Gud ydmykt om rettledning av Hans Hellige Ånd. Og i denne bedende, ydmyke, villige, men en likevel forsiktig og aktpågivende holdning, undersøk dette spørsmålet—og bevis alle ting.

STUDER DETTE TO GANGER

La oss også gjøre oppmerksomme på at visse innvendinger sikkert kommer i sinnet—som alle vil bli behandlet og forklart senere. Men med mindre leseren er forsiktig og passer seg for dette, vil selve tilstedeværelsen av denne innvendingen i tankene hans velte et hvert poeng etter hvert som det blir presentert—og så, når innvendingene blir forklart senere, vil ikke poengene komme tilbake i sinnet, med mindre hele redegjørelsen av emnet blir omhyggelig studert om igjen fra begynnelsen av.

Og i hvert tilfelle, vil innvendingen være en av selve de argumentene som blir brukt av søndagsforkynnere, i et forsøk på å

styrte sannheten om den ukentlige Sabbaten! For den ukentlige Sabbaten og de årlige sabbatene står eller faller med hverandre. Argumentene som blir brukt mot de årlige sabbatene, vil være argumenter som er identisk med de som blir brukt, til å styrte Sabbaten—og hvis disse argumentene ville holde, da ville de avskaffe den ukentlige Sabbaten! (Be om det gratis heftet vårt om *Hvilken Dag Er Den Kristne Sabbaten?*—for en fullstendig forklaring—som beviser at den ukentlige Sabbaten er for de nytestamentlige kristne i dag).

Slike argumenter som ”De årlige sabbatene er en del av Mose-loven,” eller ”de ofret slaktoffer på de årlige sabbatene,” eller ”Kolosserne 2:16 gjør slutt på de årlige sabbatene,” er ikke bibelske.

For de årlige sabbatene var ikke en del av Moseloven, men ble observert før de ritualistiske bestemmelsene som Moseloven inneholder, ble gitt. Slaktoffer ble ofret på den ukentlige Sabbaten, men dette gjør ikke slutt på Sabbaten. Faktisk ble det ofret slaktoffer hver eneste dag i året (4 Mosebok 28:3).

Kolosserne 2:16 viser ikke bare til de årlige sabbatene, men til årlige dager, nymåne-dager, og den ukentlige Sabbaten. Hvor enn Bibelen bruker uttrykket ”sabbatsdager” med nymåne og hellige dager, viser det til ukentlige Sabbatsdager, nymåner og årlige hellige dager eller høytidsdager. ”Sabbat” i Kolosserne 2:16 viser til den *ukentlige* Sabbaten. Sammenlign 1 Krønikene 23:31 med 2 Krønikene 2:4; 31:3; Esra 3:5; Nehemja 10:33 og Esekial 46:3. Hvis Kolosserne gjør slutt på det ene, avskaffer det også de andre.

DEN GAMMELTESTAMENTLIGE KIRKEN

Når begynte den sanne Kirken? I Apostlenes gjerninger 7:38 lærer vi at Israels menighet ble kalt menigheten i ørkenen, i Moses dager.

Det engelske ordet som er oversatt *menighet* i Det gamle testamentet, er bare en annen oversettelse og har den identisk samme betydningen som ordet *kirke* i Det nye testamentet. Ordet som er oversatt *menighet* i Det gamle testamentet, er *ekklesia* i Septuaginta—det samme identiske greske ordet som alltid er oversatt *KIRKE* i Det nye testamentet.

Israel var både kirke og stat. Som et rike, ble det i årevis styrt av et system med dommere, over femti, hundrer, tusener osv.,

senere hadde de en konge. Men som en menighet, eller kirke, var Israel organisert med en leder—Moses, Josva osv.—og prestene av Levi stammen. Moseloven inneholdt disse ritualistiske eller seremonielle lovene som ble LAGT TIL Den gamle pakt, på grunn av synd—lagt til inntil Kristus—for å lære og la dryppe inn i dem vanen med lydighet. Disse besto av mat og drikkeofre, forskjellige renelser, fysiske forordninger. De hadde også ofringer som en erstatning for Kristus' offer.

FØR MOSELOVEN

I det 12te kapitlet i 2 Mosebok, mens Israels barn fortsatt var i Egypt—lenge før noe av Moseloven ble gitt—før den tida da Gud åpenbarte til Moses og israelittene at Han ville opprette med dem—finner vi at Guds årlige hellige dager blir holdt.

Og idet 23 djelekapittelet av 3 Mosebok finner vi oppsummering av disse årlige hellige dagene, eller fastsatte høytider.

Da Gud lagde Sabbaten for menneskene, ga Han menneskene en hviledag som hadde en stor betydning og hensikt. Gud sa til kirken Sin i ørkenen at Sabbaten var et paktstegn mellom Ham og folket Hans. Et tegn er et overnaturlig identitetsbevis. Den er tegnet som gjør at vi vet, at Han er Gud. Hvordan beviser den det til oss? ”For i seks dager gjorde Herren himmelen og jorda, og på den sjuende dagen hvilte han.” Den er en minnedag om skapelsen.

Og skapelsen er et bevis på Guds eksistens. Skapelsen identifiserer Gud. Sabbaten er en ukentlig minnedag for skapelsen. En ukentlig påminnelse om Guds skaperkraft. Derfor identifiserer den Gud for oss—holder oss i sann erindring og sann tilbedelse av den sanne Gud. Ingen annen dag enn den sjuende dagen i uka kunne ha denne store signifikans og betydning. Den var designet for å bevare oss i sann tilbedelse av Gud.

HENSIKTEN MED DE HELLIGE DAGENE

På samme måte, da Gud ga Kirken Sin sju årlige sabbater, hadde Gud, i Sin visdom, en stor hensikt. Også disse dagene ble gitt for å holde Guds barn i sann påminnelse og tilbedelse av Gud, ved å holde oss i konstant forståelse av Guds store frelseplan. For disse

årlige dagene avbilder de forskjellige epokene i den åndelige skapelsesplanen—markerer guddommelige ordninger, og skildrer betydningen deres.

Hele historien med regenerering skulle hende om igjen i disse høytidsdagene, kontinuerlig år etter år. De har en livsviktig symbolikk og betydning.

Det er en historisk kjensgjerning at enhver nasjon som noensinne har vanhelliget Guds hellige Sabbat (ukentlige), har mistet kontakt med og kunnskapen om den sanne Gud, og har gått over til avgudsdyrkelse. Den eneste nasjonen som noensinne holdt Guds Sabbat, er den eneste som holdt det sanne minnet og tilbedelsen av den sanne Gud—og bare når de holdt Sabbaten. Da oldtidas Israel begynte å vanhellige Guds Sabbat, begynte de å tilbe avguder!

Og på samme måten, når vi i disse nytestamentlige tider har feilet å holde Guds årlige sabbater, er vi, som en nasjon og et folk, uten kjennskap til Guds sanne plan om å gjenskape Seg Selv.

De såkalte kristne kirkene i dag forstår ikke eller lærer hva synd er—de lærer ikke at synd må bli ryddet av veien—de forstår ikke hva mennesket er, hensikten med livet, betydningen av å bli født på nytt, og om den iboende tilstedeværelsen av Den Hellige Ånd—de forstår ikke at Guds Kirke i dag, ikke skal omvende denne verden, men forkynne evangeliet om Riket som et vitne, å leve et liv med å overvinne synd, holde ut til enden, og at overvinnerne skall regjere med Kristus, være konger, og prester, i Hans Rike.

De forstår ikke at Kristus kommer tilbake, og de som forkynner Hans andre komme, feiler med å forstå denne betydningen og hensikten. De har ingen kjennskap eller forestilling om de gode nyhetene om det kommende Guds Rike—det eneste sanne nytestamentlige Bibel evangeliet.

Fordi de ikke forstår disse viktige skrittene i den sanne planen om regenerering, lærer de kristne kirkene er loven er avskaffet. De lærer den hedenske doktrinen om sjelens udødelighet, og at man går øyeblikkelig til himmelen eller helvete når man dør—og de lærer at døden bare er liv.

Og alt er forvirring!

Guds høytider, eller hellige dager, eller sabbater, ble befalt å bli holdt år etter år, og *for alltid!* Vi ber leserne våre om å bevare

et åpent sinn, for vi skal bevise at for alltid, i dette tilfellet, betyr for alltid!

Slik hadde Gud til hensikt å legge sannhetene om hva disse ”høye” sabbatene skildrer, på sinnet til alle barna Hans gjennom alle tider, for å holde Kirken Sin i den sanne forståelsen av Hans plan!

PASSOVER OG DE USYREDE BRØDS DAGER

De fleste kirker lærer at Kristus fullførte frelsesplanen da Han ble korsfestet. Men den aller første begivenheten i Guds store plan for menneskenes regenerasjon var døden til Kristus. Vi finner at virksomheten til dette store ofret begynte i Eden, da Gud drepte et lam eller ei geit, for å dekke nakenheten (symbol på synd) til Adam og Eva med skinn. Vi finner det i virksomhet da Abel ofret et lam til erstatning. Og slik er Passover den første av disse begivenhetene som blir skildret i Guds store plan for Guds barn år etter år.

La oss forstå det.

Egypt er et symbol på synd. Likesom Guds folk i dag er i ”Babylon,” og snart vil bli befridd etter at Gud har utøst plagene Sine over Babylon, på samme måten som de engang var i Egypt, og ble befridd etter at plagene hadde blitt utøst der.

Akkurat som bekjennende kristne har blitt forført og ikke har kunnskap om sann tid og Guds dager, så vel som sann tilbedelse av Gud, slik var det med Israels barn i Egypt.

I mer enn to århundrer hadde de vært i strengt fangenskap i Egypt—tvunget til å arbeide med arbeidsfogder over seg. Det fantes ingen Bibel—ikke noe skrevet Guds Ord. De fikk ikke lov til å tilbe Gud slik Han hadde ordinert. De ble tvunget til å arbeide sju dager i uka. De hadde til og med mistet den sanne Sabbaten av syne—det var grunnen til at Gud åpenbarte Sabbaten for dem i ørkenen Sin (2 Mosebok 16).

PASSOVER ER BARE BEGYNNELSEN

På den tida i Egypt, hadde de også forandret den rette tida for årets begynnelse.

Og derfor, da Gud befridde folket Sitt fra Egypt (synd), satt Han dem på rett vei med hensyn til tid. Og, som begynnelsen på

vår frelse ble forarbeidet ved Kristus' død på korset, så sa Gud: "Denne måneden [om våren] skal være deres *nyttårsmåned*..." (2 Mosebok 12:2).

Noen få holder begynnelsen av Guds frelsehøytider ved å overholde Passover, men de går aldri videre med å kjenne "dypet av rikdom" av Guds nåde som blir skildret av de følgende høytidene! Kristus er ikke bare opphavet, eller begynneren, men også fullføreren av frelsen vår!

På den 10de dagen i denne første måneden ble israelittene instruerte til å ta et lam uten lyte. De beholdt det til—ikke etter—den 14de dagen av den samme måneden. Om kvelden, ved skumringen som den jødiske oversettelsen har det—mellom to aftenstunder, eller mellom solnedgang og mørke—ble Passover lammet drept.

Dette var på den 14de dagen, ikke etter. De utgjøt lammets blod, et forbilde på Kristus' framtidige offer. De spiste kjøttet den natta. Ved midnatt kom dødsengelen, men gikk forbi hvert hus hvor det hadde blitt stenket blod.

Det er noen veldig viktige detaljer som det er av stor betydning at vi legger merke til her; kanskje har vi ikke sett dem tidligere. Det beviser at Passover skulle bli holdt den 14de, ikke den 15de.

PASSOVER 14DE, IKKE 15^{DE}

Legg merke til 2 Mosebok 12. Vers 6, de skal drepe lammet i skumringen (Offisiell jødisk oversettelse). Vers 8, de skal spise kjøttet den natta—fortsatt den 14de. Versene 9-10 fortsetter å forklare hvordan det skal stekes og spises—tidspunktet er fortsatt den samme natta—den 14de. Vers 12: "For samme natt vil jeg gå gjennom hele landet Egypt og slå i hjel alt førstefødt"—fortsatt den samme natta—den 14de.

Legg nå nøye merke til avsnittet som begynner i vers 21. Her er det flere detaljerte instruksjoner om å stryke blodet på dørstolpene—tidspunktet det ble gjort, som bevist overfor, var nattdelen av den 14de. Legg nøye merke til vers 22: "Og dere skal ta en isopkvast, dyppe den i blodet som er i skålen, og stryke noe av blodet i skålen på den øverste dørbjelken og på begge dørstolpene. Og ingen av dere skal gå ut gjennom sin husdør før om morgenen." Legg nøye merke til dette! Ingen hadde lov til å forlate

husene sine den natta. De ble i husene sine til morgenen! De ble der hele natta!

Les nå vers 29. Ved midnatt (den 14de) slo Herren i hjel alle de førstefødte i Egypt. Vers 30, Farao sto opp på natta. Dette var selvfølgelig etter at dødsengelen hadde passert ved midnatt, og derfor etter midnatt.

Han sendte bud på Moses og Aron. Dette må ha tatt tid, men det var fortsatt den samme natta. Vers 33, de egyptiske folkene hadde det travelt med å bli kvitt israelittene. Vers 35, israelittene ba egypterne om sølv og gull og klær, og tok bytte av egypterne. Når? Det er sikkert at denne innsamlinga av bytte fra egypterne tok flere timer. Israelittene bodde i landet Gosen, avskilt fra egypterne. Israelittene hadde ikke lov til å forlate husene sine før om morgenen—så denne innsamlingen av bytte fant sted på *dagtida* den 14de dagen.

UTVANDRINGA 24 TIMER ETTER PASSOVER

Men—legg merke til dette høyst viktige poenget—israelittene gikk ikke ut av Egypt før den natta—den 15de abib! Legg merke til seksjonen som består av versene 41-42: ”På den dagen ... drog alle Herrens hærer ut av Egypt. Denne natten tok Herren i akt for å føre dem ut av landet Egypt. *Den samme natt* skal alle Israels barn ta i akt for Herren ...” Hvilken natt skal tas i akt? Den natta de kom ut av Egypt. De gikk ut av Egypt, ikke i løpet av dagdelen den 14de, men etter at dagen var over—etter at sola hadde gått ned—den følgende natta—den 15de abib! Og den natta, den 15de, skal tas i akt!

De følgende versene, som begynner i vers 43, former et nytt avsnitt, og viser igjen til Passover—den 14de dagen.

Legg merke til 5 Mosebok 16:1: ”Akt vel på måneden abib, så du holder påske for Herren din Gud! For i måneden abib førte Herren din Gud deg ut fra Egypt *ved nattetid*.” Legg merke til dette, de gikk ikke ut av Egypt før det var natt. Og denne natta var den 15de, ikke den 14de. Flere bevis?

Legg merke til 4 Mosebok 33:3: ”I den første måneden, *på den femtende dag i måneden*, drog de ut fra Ra'amses. *Dagen etter påske* drog Israels barn ut med løftet hånd for alle egypternes øyne.”

Der står det i tydelig i tydelig tekst.

Nå er det noen som tror, at de drepte lammet mellom mid-dagstid og solnedgang den 14de—rundt klokka 15, mot slutten av dagen; spiste det den natta—den 15de (idet de påstår at det er da Passover ble spist, og at det er da vi må ta det i dag) og deretter gikk ut av Egypt den samme natta. Men denne teorien holder ikke, i betraktning av alle disse skriftstedene, og de som følger gjennom 2 Mosebok 12.

Israelittene fikk ikke lov til å forlate husene sine den natta etter at de hadde spist lammet. De ble i sine egne hus—i landet Gosen—til det ble lyst. Så dro de til de egyptiske naboene sine, og samlet inn bytte fra dem. Det var millioner av dem. Det tok tid å gi dem beskjed. Det tok tid å gjøre alt dette. Det kunne ikke ha blitt gjort etter midnatt, da Farao sto opp, og likevel dratt ut av Egypt den samme natta. Israelittene var i sine egne hus i Gosen hele den natta. 2 Mosebok 12:10 beviser dette ytterligere. Det som var igjen av det stekte lammet deres, skulle de brenne med ild om morgenen. Det viser at de ble i hjemmene sine til om morgenen.

De forlot ikke Egypt før etter at dagen var slutt—etter mørkets frembrudd igjen, i løpet av nattdelen den 15de.

PÅ DEN 14DE, IKKE ETTER

Nå, for å knytte dette til et annet viktig poeng, gå til 4 Mosebok 28:16-17: "I den første måneden, PÅ [ikke ETTER] den fjortende dagen i måneden, er det påske for Herren. Og *på den femtende dagen* [ikke før] i den samme måneden *er det høytid*, i sju dager skal det etes usyret brød."

3 Mosebok 23:5-6 forteller det samme. Legg merke til at Passover ikke er den 15de, men den 14de. "På" er ikke etter at den er forbi. Og legg også merke til, høytiden som blir nevnt her ikke er den 14de (selv om Passover andre steder blir kalt for en høytid), men høytidsdagen er den 15de. Perioden med sju dager begynner den 15de. Den 15de er den første av de sju dagene med usyret brød.

Likevel, siden syret brød ble brakt ut av husene i løpet av den 14de dagen, kom den til å bli kalt en av De usyredes brøds høytid i nytestamentlig tid, men når dette blir gjort er det åtte dager som er inkludert i uttrykket "usyrede brøds høytid." Hele åtte

dager perioden er, i nytestamentlig språkbruk, noen ganger kalt ved navnet "Passover."

Men sju dagers perioden begynner den 15de, etter den 14de, eller Passover, har endt.

Den 14de dagen er Passover. Den er den første av Guds fester. Det er ikke den høytidsdagen som blir nevnt her. På den 15de dagen er det høytid. La oss få denne forskjellen klart for oss. Det er den FEMTENDE som er HØYTIDSDAGEN—den 14de er Passover. Disse høytidsdagene begynner etter at Passover har endt.

Med disse kjensgjerningene vel i minnet, la oss nå vende tilbake til 2 Mosebok 12. Legg merke til fra vers 14. "Denne dagen skal være en *minnedag* for dere, dere skal holde den som en høytid for Herren. Det skal være en *evig* forskrift for dere å holde den, slekt etter slekt. I sju dager skal dere ete usyret brød. ... På den første dagen skal dere holde en hellig samling ..." (versene 14-16).

Hvilken dag er etablert som en minnedag—ikke en skygge, en minnedag—en høytid—som skulle holdes for alltid? Legg merke til, det er den dagen som er høytiden—"dere skal holde den som en høytid." Det er den dagen som er høytidsdagen—den 15de abib, ikke den 14de—*ikke* Passover!

Denne dagen er høytidsdagen—en minnedag som skal holdes som en sabbat, eller hellig forsamling, for alltid! Sju dager er inkludert, og vi har vist at denne sju dagers perioden begynner den 15de, etter at Passover er over. *På den fjortende er det Passover, men på den femtende er det høytid—sju dager.*

Mange har alltid trodd at dagen som det snakkes om her, og ordinert for alltid, var Passover, eller den 14de. Men det er det ikke—det er den 15de dagen.

Nå er denne dagen—den 15de—etablert som en hellig sammenkomst dag. Se i et leksikon. En "sammenkomst" er en forsamling med folk der tilstedeværelsen deres er befalt, under makt og autoritet. En "*hellig* sammenkomst" er en religiøs forsamling med formål å tilbe. Den ukentlige Sabbaten er en hellig sammenkomst. Det samme er 15de abib. Tilstedeværelsen vår er befalt, under Guds makt og autoritet. Men la oss fortsette.

Legg merke til nå, fra vers 16: På den første dagen [av de sju, 15de abib] skal dere holde en hellig samling, og likeså på den sjuende dagen [21ste abib] en hellig samling. ... Dere skal holde *de usyredes brøds høytid*, for *nettopp på denne dagen* [den 15de

ABIB

D E S J U U S

13

14

PASSOVER

15

ÅRLIG
SABBAT

16

17

Natt

Dag

1

2

3

4

Tidsplanen for
UTVANDRINGA

USYREDE BRØDS DAGER				
7	18	19	20	21 ÅRLIG SABBAT
	5	6	7	8 9

- 1** Passoverlammet spises.
- 2** Israelittene får gull og juveler av egypterne (2 Mosebok 12:35-36).
- 3** Israel går ut av Egypt ved nattetid (5 Mosebok 16:1).
- 4** Etter å ha holdt høytid, Ankommer de til Sukkot (2 Mosebok 12:37).
- 5** Farao får høre at folket har flyktet (2 Mosebok 14:5).
- 6** Israel forlater sivilisasjonen og går ut i den egyptiske ørkenen (2 Mosebok 13:18, 20).
- 7** Faraos hær innhenter Israel i leir ved Pi-Harikot (2 Mosebok 14:9).
- 8** Gud leder israelittene gjennom Rødehavet og i sikkerhet før daggr.
- 9** Sangene til Moses og Miriam. Stor fest på den siste dagen i De usyrede brøds dager.

abib] førte jeg deres hærer ut av landet Egypt. Derfor skal det være en *evig* forskrift for dere å holde *denne dagen* [den 15de, ikke den 14de] slekt etter slekt" (versene 16-17).

Der er det! Før de seremonielle lovene til Moses. Dagen som er etablert som en sabbat, eller en hellig samling for alltid, er høytidsdagen, nettopp den samme dagen som de dro ut av Egypt, og de dro ut på den 15de, ikke den 14de (4 Mosebok 33:3).

Denne dagen er en minnedag, ikke en skygge av korset. En minnedag om befielsen fra Egypt, som symboliserer for oss, befielse fra synd!

For å holde oss i konstant minne om den store kjensgjerningen, at når vi har fått tilgivelse for syndene våre ved Kristus' blod (symbolisert ved den 14de), kan vi ikke stoppe der og forbli i synd, men må komme oss ut av synd! Hvorfor skulle vi observere den 14de som symboliserer tilgivelse av våre tidligere synder, og deretter nekte å fortsette De usyredes brøds høytid, som symboliserer å komme ut av synd—sju dager med usyret brød som symboliserer å fjerne synd fullstendig, eller, med andre ord, å holde budene?

IKKE AVSKAFFET MED DEN GAMLE PAKT

Legg merke til at De usyredes brøds høytid, er en periode med to sabbatsfestdager. Og denne perioden er etablert for alltid—mens israelittene fortsatt var i Egypt—før et eneste ord om den seremonielle loven til Moses hadde blitt gitt eller skrevet—til og med før Gud foreslo Den gamle pakt!

Det som Moseloven, eller Den gamle pakt, ikke brakte eller innstiftet, kan de ikke ta vekk! Og i Fenton's oversettelse, finner vi det 17de verset oversatt slik: "...Hold derfor konsekvent denne perioden som en evigvarende innstiftelse." Hele perioden er inkludert.

Dette alene skulle bevise at de hellige dagene—og de sju dagene med usyret brød—er bindene i dag, og for alltid!

Nå, hvis disse tekstene gjelder den 15de, og ikke den 14de, som de for visst gjør, og som er ugjendrivelig bevist her, er da Passover for alltid? Ja, det er sikkert! Men disse ovenstående tekstene viser til høytiden, ikke til Passover. I det avsnittet som begynner i 2 Mosebok 12:21 viser det igjen til Passover, og vers 24 etablerer den for alltid!

HENSIKTEN MED HØYTIDEN

Men la oss lære den fullstendige betydningen av dette. Hvorfor ordinerte Gud disse høytidsdagene? Hva var den store hensikten Hans? Gå nå til 2 Mosebok 13, vers 3: "Moses sa til folket: Kom i hu denne dagen da dere drog ut av Egypt ..." Dette var den 15de abib. Versene 6, 8-10: "I sju dager skal du ete usyret brød, og på den sjuende dagen skal det være høytid for Herren. ... Dette er til minne om det Herren gjorde ..."—(et MINNE)—"Den skal være for deg et merke"—det er at det også har framtidig hensikt—"på din hånd og et minnetegn på din panne"—det handler både om arbeid og vilje—hvorfor?—"for at Herrens lov skal være i din munn ... Du skal gjøre etter denne lov ..."

Kan du se den vidunderlige meningen? Forstår du den sanne betydningen av alt dette? Ser du Guds hensikt? Passover symboliserer bare Kristus' død for tilgivelse av tidligere synder (Romerne 3:25). Selv om vi aksepterer Hans blod, tilgir det ikke synder som vi muligens vil begå senere; det gir oss ikke lisens til å fortsette i synd. Når vi aksepterer det, er syndene våre derfor bare tilgitt fram til den tida—tidligere synder.

Men skal vi stoppe der med bare tilgivelse for de tidligere syndene våre? Vi vil fortsatt være utsatt for fristelser. Synden har holdt oss i sitt grep—vi har vært slaver av synd, i dens makt. Og selv er vi maktesløse i å befri oss fra den! Vi har vært i slaveri under synden. La oss forstå bildet—meningen.

KVITTE SEG FULLSTENDIG MED SYND

I hvilken grad skal vi fjerne synd? Ikke delvis, men fullstendig! Og, slik surdeig også er et symbol for synd (1 Korinterne 5:8)—surdeig blåser opp, og så gjør synd—og, siden sju er Guds tall som symboliserer fullkommenhet, må vi følge sju dager med usyret brød etter Passover!

Bildet—meningen—symbolikken, er ikke fullstendig bare med Passover. Passover symboliserer aksepteringa av Kristus' blod som tilgivelse av tidligere synder. Det symboliserer den korsfestede—den døde—Kristus.

Skal vi symbolsk forlate Kristus hengende på korset? De sju dagene med usyret brød som følger etter Passover, avbilder at vi

må kvitte oss fullstendig med synd, at vi holder budene—etter tidligere synder er tilgitt.

De symboliserer livet og arbeidet til den oppstandne Kristus—som steg opp til Guds trone, der Han nå arbeider aktivt på våre vegne som vår Yppersteprest, idet Han renser oss fra synd—og frigjør oss fullstendig fra dens makt!

Hvis vi bare holder Passover, og deretter feiler med å holde de sju dagene av De usyredes brøds høytid, betyr symbolsk, å akseptere Kristus' blod, og deretter fortsette i synd—å feilaktig si at loven er avskaffet, at vi bare er under nåde, noe som betyr lisens til å fortsette i synd!

De sju dagene av De usyredes brøds høytid skildrer å holde budene, som er en annen måte å si at man må slutte å synde.

Guds sanne Kirke må ha disse høytidsdagene, der den første er en minnedag som symboliserer befrielse fra synd, i den høyre hånda vår og på panna vår, som Guds tegn, for at vi skal holde Hans bud. Og siden panna er setet for intellektet, og symboliserer aksept, og den høyre hånda symboliserer arbeid, har vi dette tegnet til Gud der ved å akseptere denne sannheten om de hellige dagene og De usyredes brøds høytid, og ved IKKE Å ARBEIDE på disse hellige dagene! Det er ikke bare den ukentlige Sabbaten som er Guds tegn (2 Mosebok 31:12-17), men de årlige sabbatene er også tegn!

Legg merke til hvor fantastisk disse bestemmelsene symboliserer frigjørelsesplanen. Jeg husker et år, på den siste av disse sabbatene, den 21te abib, at en husmor nevnte at hun hadde funnet en halv skive med syret brød, bak noen ting i hjemmet sitt, i løpet av De usyredes brøds høytid. Hun hadde selvfølgelig brakt det ut av huset sitt øyeblikkelig.

En annen sa at hun hadde funnet en halvfull boks med bakpulver, som hun ikke visste at hun hadde. En annen hadde funnet en skive brød og noe gjær. Alle hadde fjernet syren så fort de oppdaget den.

For et godt bilde på livet! Hvor ofte hender det ikke, at vi etter at vi tenker at vi har fjernet synd, oppdager skjulte synder eller vaner som vi ikke visste at vi hadde—eller trodde at vi hadde overvunnet? De må bli overvunnet og fjernet så fort de blir oppdaget.

DET PERFEKTE BILDET

Men la oss se videre på dette vidunderlige bildet. Israels barn startet ut av Egypt, natta den 15de abib, slik vi villig og av oss selv, må starte og komme ut av synd med en gang vi har akseptert Kristus' blod. De startet ved deres egen kraft—og vi må også starte av oss selv.

Men de kom ikke langt før Farao satte etter dem (2 Mosebok 14:5-7). Hvis Egypt er et bilde på synd, da er så visst Farao et bilde på Satan; og den egyptiske hæren, Satans demoner.

Mens israelittene var i Egypt var de Faraos slaver, hjelpeløse og maktløse under fogdene hans—akkurat slik synderen er i djevelens makt. Men da Israel tok lammets blod, handlet Gud, og som resultat, løslot Farao Israel. Når vi aksepterer Kristus' blod, handler GUD, og djevelen må løslate oss.

Og, slik israelittene gikk ut med høy hånd (4 Mosebok 33:3), i stor jubel og opprømthet over frigjørelsen fra slaveriet, slik begynner de nylig unnfangede kristne det kristne livet sitt—opp i skyene av lykke og glede. Men hva skjer?

Djevelen og synd setter øyeblikkelig etter den nylig unnfangede sønnen til Gud—og snart begynner den nye og uerfarne kristne seg i dypet av fortvilelse, og er fristet til å gi opp og kvitte.

Legg merke til 2 Mosebok 14, begynner i vers 10—så snart israelittene så denne store hæren kom etter dem, mistet de motet. Frykt kom over dem. De begynte å protestere og klage. De så at det var umulig for dem å komme seg vekk fra Farao og hæren hans, fordi han var for mektig for dem. Og de var hjelpeløse. Slik er det også med oss.

VÅR STYRKE ER IKKE NOK!

Men legg merke til Guds budskap til dem gjennom Moses: "Frykt ikke! Stå fast! Se Herrens frelse... For slik dere ser egypterne i dag, skal dere aldri i evighet se dem mer. Herren skal stride for dere, og dere skal være stille" (versene 13-14). Hvor vidunderlig!

Hjelpeløse blir vi bedt om å stå stille, og se Herrens frelse. Han skal kjempe for oss. Vi kan ikke bekjempe Satan og synd, men Han kan. Det er den oppstandne Kristus—vår Yppersteprest—

som vil rense oss—hellige oss—befri oss—som sa at Han aldri ville forlate oss eller svikte oss!

Vi kan ikke holde budene av vår egen kraft og styrke. Men Kristus i oss kan holde dem! Vi må stole på Ham i tro.

Legg merke til vers 19. Engelen som hadde gått foran og vist israelittene veien, gikk nå bak dem og kom mellom dem og fiendene deres, og beskyttet dem. Og så delte Gud vannet i Rødehavet. ”Vannet sto som en mur på deres høyre og på deres venstre side” (vers 22). I Jesaja 55:1 og Johannes 7:37-39, er vann et symbol på Den Hellige Ånd.

Guds levende vann er en mur for oss, på vår høyre hånd og på vår venstre, leder oss på den sanne sti, og lager den stien og beskytter oss på den. Men når Farao og hæren hans prøvde å følge etter Israel i denne guddommelig skapte stien, dekket disse samme vannene dem fullstendig, slik Den Hellige Ånd fjerner og dekker over syndene våre, og israelittene så dem ikke mer! For et vidunderlig bilde!

OPPRINNELIG INGEN OFRINGER

Således ser vi at De usyrede brøds høytid, så vel som Passover, ble ordinert og etablert for alltid, før Den gamle pakt. La oss være konsekvente i dette. Motstandere forteller oss at disse er i Moseloven. Vi svarer at de eksisterte før Moseloven, at de er brakt over i Det nye testamentet, og derfor er bindende i dag.

Legg spesielt merke til at det opprinnelig ikke var noen ofringer—ikke noe mat og drikke offer—holdt på disse dagene. Se Jeremia 7:22-23. Disse dagene var ikke innstiftet for hensikten med ofringer som noen har antatt feilaktig. Disse hellige dagene er minnedager, og blir tydelig kalt dette to ganger. Hvor finner vi et slik tydelig språk som kaller Sabbaten en minnedag? (Se også 3 Mosebok 23:24).

Også Sabbaten eksisterte før Moseloven. Den var helliggjort for Herren før Moseloven ble gitt.

Når Moseloven kom med ofringsseremonier og kjøtt og drikke ofringer, da disse ofringene og mat og drikke ofringer ble innstiftet, midlertidig—inntil Kristus—å bli holdt, noen daglig, noen på den ukentlige Sabbaten, og noen på den første i hver måned, og noen på hver av de årlige hellige dagene.

Men, legg godt merke til dette faktumet! Hvor vi finner disse ofringene og mat og drikke ofringer innstiftet på hellige dagene, finner vi dem også på den ukentlige Sabbaten. De samme kapitlene i Moseloven som legger dem til de årlige dagene, legger dem også til de ukentlige dagene.

Argumentet om at disse ofringene holdt på disse dagene avskaffer dagene, gjelder på samme måten til Sabbaten! Hvis dette argumentet gjør slutt på den ene, gjør den også slutt på den andre. Søndagsforkynnerne argumenterer at disse ofringene gjør slutt på Sabbaten. Vi benekter det—hvorfor? Sabbaten eksisterte før disse ofringene ble lagt til. Det samme er sant for hellige dagene! De begynte også, før den ritualistiske loven til Moses!

OFRINGER PÅ DEN UKENTLIGE SABBATEN

La oss legge merke til 4 Mosebok 28: Først, ofringene med ild dag etter dag, "morgen/aften" offer. For det andre, versene 9-10-brennofringer, og drikkeofringer hver Sabbat. For det tredje, versene 11-15, nymånedagene. Deretter, vers 16 til slutten av kapittel 29, de årlige dagene.

Nå vet vi at disse mat og drikkeofringene, ved ild, var symbolske og ble avskaffet. Men er de sju ukedagene avskaffet? Er den ukentlige Sabbaten avskaffet? Er den første dagen av hver måned avskaffet? Ikke i Guds øyne. Da er heller ikke de årlige hellige dagene til Herren avskaffet!

Ofringene var symbolske, og de kom med Moseloven, og de ble borte med den. Men dagene som de ble holdt på, var ikke symbolske, de kom ikke med Moseloven, og de ble ikke borte med den.

Dagene er bindende for alltid! Slik Sabbaten er en minnedag, så er også de hellige dagene!

PÅBUDT I DET NYE TESTAMENTET

Og nå ønsker vi å vise et nytestamentlig bud—klarere og mer direkte, enn noe vi kan finne om den ukentlige Sabbaten—å holde disse årlige hellige dagene!

Legg igjen merke til 4 Mosebok 28:16-17: "I den første måneden, PÅ den fjortende dagen i måneden, er det påske [Passover]

for Herren. Og på den femtende dagen i samme måneden er det høytid, sju dager skal det etes usyret brød.”

Denne høytiden var ikke den 14de, men den 15de. Det var Passover som lammet ble drept, det var den 14de. Delen med dagslys på den 14de var forberedelse for høytiden (Matteus 27:62; Markus 15:42; Lukas 23:54; Johannes 19:14). Noter deg at jødene feiret *deres* Passover en dag senere i henhold til lederne sin tradisjon på Jesus tid (Johannes 18:28).

La oss få dette punktet omhyggelig etablert i sinnene våre, for hvis det er sant, og det er, da er alle disse dagene fortsatt bindende for oss, ved Det nye testamentets, så vel som Det gamle testamentets, autoritet.

Legg merke til Matteus 26:5. Yppersteprestene og folkets eldste som konspirerte om å drepe Jesus, sa: ”Ikke på høytiden, for at det ikke skal bli oppstyr blant folket.” De skyndte seg så de kunne drepe Ham dagen *før* høytiden, eller på den 14de abib (nisan).

Markus 14:2 sier det samme. For nå å slå fast at høytidsdagen var dagen etter Passover, og at det var en stor sabbat—dagen etter at Jesus ble korsfestet, legg merke til Johannes 13:29: ”Siden Judas hadde pengepungen [var kasserer - Fenton oversettelsen], tenkte noen at Jesus sa til ham: Kjøp inn det vi har bruk for til høytiden...” Dette viser klart at høytiden var den følgende dagen—den 15de abib (nisan), noe alle disse skriftstedene bekrefter positivt. For mer informasjon om dette viktige emnet, kan du skrive etter det gratis heftet vårt *Oppstandelsen Var Ikke På Søndag*.

La oss nå undersøke nøye 1 Korinterne 5:7-8. Kirker har brukt dette om Passover. Legg merke til at det ikke sier, heller ikke gjelder Passover i det hele tatt. La oss villig, og i bønn, studere det for å se hva det sier:

”... For vårt påskelam er slaktet, Kristus! Så LA OSS HOLDE HØYTID...” Legg merke til dette. Fordi Kristus, vårt Passover, har blitt ofret, derfor la oss etter ordningene i Det nye testamentet—fordi Kristus hadde dødd—holde hva? Legg merke til det! Ikke Passover som var på den 14de abib (nisan)—men la oss holde høytid—som var den 15de! Den store sabbaten i Johannes 19:31! Den årlige hellige dagen. Og i en utvidet betydning, høytiden inkluderte alle de sju dagene i De usyredes brøds

dager, inkludert den andre hellige dagen, eller sabbaten, på den 21ste abib (nisan)! Vi kan ikke slippe bort fra dette, hvis vi har overgitt oss til Herren og Guds Ord! Det står der, i klart språk, i Det nye testamentet! Fordi Kristus var korsfestet, derfor la oss holde høytid! Den 14de var Passover, men den 15de dagen i den samme måneden er det høytid! La oss ikke lenger bruke dette om Passover, for det står ”høytid.”

*DE USYREDES BRØDS DAGER BLE
HOLDT AV PAULUS OG DEN
NYTESTAMENTLIGE KIRKEN*

Det er trofast nedtegnet i Det nye testamentet at Kirken, i løpet av den perioden som dets historie dekkes, holdt disse dagene!

I Apostlenes gjerninger 20:6: ”Men vi seilte ut fra Filippi *etter de usyrede brøds dager*...” Det er klart at Paulus og følget hans hadde observert De usyrede brøds dager i Filippi. Ellers hadde aldri Den Hellige Ånd inspirert slike ord.

Legg også merke til Apostlenes gjerninger 12:3: ”Det var i de usyrede brøds dager.” Hvorfor nevne dette hvis disse dagene, i Guds øyne, hadde sluttet å eksistere?

Noter deg, det var ikke noen som var uvitende om hva som hadde blitt avskaffet, som kom med denne erklæringen. Det er Den Allmektige Gud som sier dette gjennom inspirasjonen til Den Hellige Ånd. Dette var år etter korsfestelsen. De usyrede brøds dager eksisterte fortsatt, ellers kunne ikke Den Hellige Ånd ha inspirert ”Det var i de usyredes brøds dager.”

2

Hva Bør Du Vite Om Pinse?

ER DETTE DEN *ENESTE* "FRELSENS DAG"? DE FLESTE KIRKER i alminnelighet lærer at alle som dør "ufrelste," eller ikke "blir frelst" før Kristus' andre komme, aldri kan motta frelse.

De antar at det er en stor konkurranse i utvikling, mellom Kristus og Satan. De tror at Kristus kom for å redde verden, og at Han prøver desperat å "få verden reddet," ved hjelp av alle disse kirkene.

På den andre siden, gjør den smarte, forføreriske djevelen alt han kan for å hindre folk fra å bli "frelst." Og det synes å tro at det er en tidsbegrensning på konkurransen.

Vi er nå nær tida for Kristus' andre komme, men når Kristus Selv vender tilbake til Jorda, vil Han finne Seg Selv hjelpeløs—fullstendig ute av stand til å redde verden ut av Satans grep—fordi det vil være "for sent." "Prøvetida vil være over," som et kirkesamfunn uttrykker det.

Denne hedenske læren framstiller Satan som langt mektigere enn Gud.

SVARET ÅPENBARER

Guds nytestamentlige Kirke ble grunnlagt på en søndag. Den begynte på den årlige sabbaten som blir kalt "Pinse," eller "førstegrødens høytid." Den kalles også "ukenes høytid."

Som vi skal vise, fortsatte den nytestamentlige Kirken, å holde denne årlige høytiden, Pinse, år etter år.

Og Gud ga denne høytiden til Sitt folk for å åpenbare for dem og holde dem stadig informert om at den nåværende epoken bare er en første, foreløpig ”innhøsting av sjeler.”

Som allerede forklart var Guds hensikt med å gi Kirken Sin de årlige hellige dagene, og konstant holde dem i rett forståelse av Guds store plan.

For å utføre dette tok Gud de årlige, materielle innhøstingstidene i oldtidas Israel, som et bilde på den åndelige innhøstinga av sjeler.

I Det hellige land er det to årlige innhøstinger. Først er det vår korn innhøstinga. Deretter kommer høst innhøstinga. Gud hadde til hensikt at hellige dagene Hans skulle skildre gjentatte ganger, år etter år, til Kirken Hans, den kjensgjerningen at bare de som Han Selv kaller i løpet av denne tidsalderen, kan bli Hans unnfangede barn nå! Og vi er bare førstegrøden av den store åndelige innhøstinga!

SVINGEKORNBÅNDET

Men la oss fortsette i det sentrale avsnittet som summerer opp alle de hellige dagene—3 Mosebok 23.

Her finner vi *alle* høytidene til Gud som er proklamert som hellige sammenkomster, i et kapittel. Først er den ukentlige sammenkomst dagen, Sabbaten, den sjuende dagen i uka. Deretter, fra og med vers 4, følger en liste over de årlige høytidene, som også er befalte sammenkomster, ”som dere skal lyse ut til deres fastsatte tider.”

Den første av disse er Passover, etterfulgt av De usyredes brøds dager med de to årlige sabbatene. Fra og med vers 9, finner vi instruksjonen om svingekornbåndet. Israelittene fikk ikke lov til å høste noe av den tidlige kornavlingen før denne dagen (vers 14). Deretter, på dagen etter den ukentlige Sabbaten, ble det første kornbåndet skåret, under en høytidelig seremoni av det levitiske presteskapet (ritualene var bare erstatninger og blir derfor ikke praktisert i dag). Denne begivenheten fant alltid sted i løpet av De usyredes brøds dager (se Josva 5). Kornbåndet ble brakt til presten. Presten svingte kornbåndet høytidelig for Herrens åsyn, så det kunne bli godtatt for dem.

Det symboliserer den *oppstandne* Kristus som stiger opp til himmelen, for å bli akseptert av Sin Far som det aller første

mennesket som faktisk er født av Gud—den første frukten av førstegrøden av sjeler! Ved å sammenligne Johannes 20:17 med Matteus 28:9, kan du se at Kristus framstilte Seg for Faren om morgenen etter oppstandelsen Sin kvelden i forveien (1 Korinterne 15:20, 23; Romerne 8:29; Kolosserne 1:15, 18). Oppfyllelsen av denne ofringen av svingekornbåndet fant faktisk sted på en søndag, morgenen etter Sabbaten under De usyredes brøds dager.

HVORDAN BEREGNE PINSE

Deretter kommer Pinse. Ordet Pinse er et gresk ord som blir brukt i Det nye testamentet, men ikke i Det gamle. Det betyr ”den femtiende (dagen).” I Det gamle testamentet blir denne høytiden kalt ”førstegrødens høytid,” og ”ukenes høytid.” Legg merke til den rett oversatte, enkle instruksjonen som begynner i 3 Mosebok 23:15: ”*Fra* dagen etter [*på*, eller *fra og med*] sabbaten, fra den dagen dere bærer fram svingekornbåndet, skal dere *telle* sju hele uker. Femti dager skal dere telle til dagen etter den sjuende sabbaten ...” (versene 15-16). Og den femtiende dagen er Pinse!

”Samme dag skal dere lyse ut en hellig sammenkomst. Dere skal ikke gjøre deres vanlige arbeid. Det skal være *en evig lov* for dere, *fra slekt til slekt*, hvor dere så bor” (vers 21).

Alle andre hellige dagene eller høytidene kommer på bestemte dager i bestemte måneder. Men denne ene årlige sabbaten må bli bestemt ved hjelp av telling. Det er veldig likefram og enkelt.

Det er veldig viktig at vi regner ut den riktige dagen. Denne dagen, og bare denne, er gjort hellig av Den Evige Skaperen. Tenk om apostlene hadde regnet feil på den samme tida som Guds Kirke ble grunnlagt. Og ”da pinsefestens dag var kommet” (Apostlene 2:1) var de, i stedet for å være *samlet* på samme sted, hadde vært uenige, noen hadde holdt dagen i forveien, og noen hadde ventet til den følgende dagen!

Fariseerne, som fikk full kontroll over jødiske, religiøse skikker, rett etter midten av det første århundret e. Kr., beregnet (feilaktig—det er, ut fra galt utgangspunkt) idet de begynte med dagen etter den første *årlige* sabbaten.

Før den tid, imidlertid, hadde yppersteprestene i familien Boethus, som var saddukeere, hatt kontroll over ting som angikk

høytidene i Jerusalem. Boethuserne telte alltid fra dagen etter den *ukentlige* Sabbaten, den dagen som vi kaller lørdag, som falt innen De usyredes brøds dager. Denne historiske informasjonen har blitt bevart for oss i *Misjna*, som ble nedtegnet omkring 200 e. Kr.: "Boethuserne sa: 'Skjæringen av kornbåndet finner ikke sted ved slutten av høytidsdagen [den første av De sju usyrede brøds dager], men bare på slutten av den neste regulære Sabbaten'" (*Menahoth*, 10, 3).

Denne praksisen har blitt overlevert blant prestene fra generasjon til generasjon. Og deres måte å telle på ble fulgt så lenge de hadde kontroll over templet og dets ritualer. Samaritanene og karaitene (en jødisk sekt fra det åttende århundret e. Kr.) har også fortsatt å telle fra den ukentlige Sabbaten, den sjuende dagen i uka.

PÅ EN SØNDAG

Når vi da starter å telle fra ofringen av svingekornbåndet, med den søndagen som dag nummer en, vil vi alltid ende opp på en annen søndag—men IKKE alltid på den samme dagen i måneden. Det er noe som må "telles," hvert eneste år. Verken i den hebraiske (eller bibelske) kalenderen, eller i den romerske kalenderen som vanligvis blir brukt i dag, kan Pinsedagen noensinne bli fastsatt på en bestemt dag i måneden.

Vi siterer igjen fra *Misjna*, der det fortelles om den tradisjonelle praksisen som hadde blitt fulgt i Jerusalem, før fariseerne fullstendig tok over kontrollen: "[Boethuserne sier:] Pinse faller alltid på dagen etter Sabbaten" (*Chagigag*, 2, 4).

Dette gjør meningen med den siste delen av 3 Mosebok 23:15 og begynnelsen av vers 16 helt klar: "... skal dere telle sju *hele uker*; femti dager skal dere telle til dagen etter den sjuende *sabbaten*..."

5 MOSEBOK 16:9

En andre og kanskje enklere instruksjon for å regne ut Pinse for enkelte, finner vi i 5 Mosebok 16:9-10: "Så skal du telle sju uker: Fra den tid du begynner å skjære kornet med sigden, skal du telle sju uker fram. Og så skal du holde ukenes høytid [Pinse]..."

Denne måten å telle på blir også referert til i 4 Mosebok 28:26: "På førstegrødens dag [Pinse], når dere bærer fram for Herren

et offer av den nye grøden, *på ukenes høytid*, skal dere holde en hellig sammenkomst. Dere skal ikke gjøre deres vanlige arbeid.”

Fordi det ble telt sju uker, ble Pinsehøytiden også kalt ”ukenes høytid” (5 Mosebok 16:10).

MENINGEN MED PINSE

Passover symboliserer Kristus’ offer for tilgivelse av syndene våre, og De usyrede brøds dager at syndene blir fjernet.

Paulus’ Brev Til Kolossæ

KOLOSSERBREVET BLE SKREVET SOM EN ADVARSEL TIL hedenske kristne i Kolossæ for å beskytte dem mot falske lærere—som fordreide budskapet Paulus lærte bort, på en listig måte. Legg merke til hva Paulus skrev: ”La derfor ingen dømme dere for mat eller drikke eller med hensyn til høytider eller nymånedager eller sabbat” (Kolosserne 2:16).

De opprinnelige greske orda i vers 16 for ”mat eller drikke”—*en broosei* og *en posei*—betyr ”i å spise og i å drikke.”

Det er ikke nevnt noe om avskaffelse av Guds lov eller de hellige dagene Hans. Det er ingenting som blir avskaffet, i disse versene. Det er faktisk akkurat det motsatte. Selve kritikken kolosserne fikk for hvordan de holdt disse dagene, *beviser* at de **HOLDT** dem. Hvordan kunne de bli kritisert ”med hensyn til” dager som de ikke holdt?

De engang hedenske kolosserne hadde aldri holdt disse hellige dagene til Gud før! De var hedenske før de ble omvendt. Nå, da de hadde lært om evangeliet, holdt de hellig de dagene som Gud hadde gjort hellig. Og Paulus advarer dem mot *ikke å vende* seg til eller bli påvirket av de gamle hedenske skikkene sine—skikkene til dem som hatet Guds lover og høytidene Hans.

La derfor ingen dømme dere...” (vers 16) i disse tingene, sa Paulus, men selve [heller] legemet... [til] Kristus” (Kolosserne 2:17, siste del).

Dette verset har voldt besvær for mange. Likevel skulle det ikke gjøre det. Legg merke til ordet ”er” i Kong James Versjonen

Pinse symboliserer den første delen av den åndelige innhøsting—der Kirken blir kalt på—de utkalte—som begynte søndag—Pinse, den 18de juni år 31 e. Kr. På den dagen kom Den Hellige Ånd for å bo kjød, som det er profetert av Joel.

På den 50de dagen (Pinse) i gammeltestamentlige tider, ble to ”svingebrød” (3 Mosebok 23:17, 20) brakt ut av bostedene til forsamlinga som en førstegrøde til Herren. På samme måten ble den nyttestamentlige Kirken samlet ut av denne verden som en førstegrøde av Hans frelse, som oppfyllelse av meningen med svingebrødene.

Kolossoerne 2:16

er i kursiv. Det er ikke der i originalteksten. Den greske originalteksten sier bare: ”... men, legemet til Kristus.” Hva er legemet til Kristus? Hvordan bruker Paulus dette uttrykket i Kolossoerne?

Bla om til kapittel 1. I vers 18 finner vi at Kristus ”er hodet for legemet, som er MENIGHETEN.” Se også Kolossoerne 2:19.

Guds sanne Kirke er Kristus’ legeme. Akkurat som Guds Ånd en gang bodde i det jordiske legemet til Jesus Kristus, slik bor nå Den Hellige Ånd i hvert av Kirkens medlemmer, og medlemmene utgjør et legeme, som gjør det samme arbeidet som Kristus gjorde. Derfor er Kirken legemet til Kristus i dag! Og Kristus er Hodet slik en ektemann er hodet til sin hustru (Efeserne 5:23).

Paulus erklærer i Kolossoerne at ingen uautorisert person skal dømme oppførselen til en sann kristen. Mennesker bestemmer ikke hvordan vi skal leve. Men det er ansvaret til Kirken - Kristus’ legeme—å bestemme disse spørsmålene! Kirken må lære hvordan høytidene skal holdes—å forklare betydningen av selvkontroll i det å spise og drikke, osv.

Så dette lite forståtte verset bør bli klart oversatt: ”La derfor intet menneske dømme deg ... men [la heller] legemet til Kristus [bestemme det].” La Kristus’ legeme dømme disse Kirkesakene. Greske lærde innser at den siste setningen ”men [heller] legemet til Kristus” krever at det blir lagt til et verb, men har ofte ikke sett at det manglende verbet, mest logisk og grammatikalsk parallell setningen for å få det riktig: ”La Kristi legeme dømme [i disse sakene]”!

Vi har alle, hvis vi har blitt omvendt, blitt en del av den nytestamentlige Kirken. Vi har blitt en del av det som ble symbolisert av disse svingebrødene.

Og akkurat som *svingekornbåndet* ble løftet opp i lufta og svingt som et symbol på Kristus' tur til himmelen og tilbake, ble *svingebrødene* løftet opp og svingt som et symbol på at vi også vil forlate denne faste Jorda for et øyeblikk, når vi stiger opp for å møte Ham i lufta (1 Tessalonikerne 4:16-17) før vi vender tilbake sammen med Ham for å stå på Oljeberget idet Han begynner Sitt tusenårige styre (Apostlene 1:11; Sakarias 14:3-4).

DE FLESTE IKKE KALT NÅ

Gud har ikke forkastet Sitt folk, Israel. Men Han blindet dem for en midlertidig tidsperiode, slik at frelse kom gjennom deres fall, til hedningene, som individuelt, gjennom Kristus, ble podet inn, eller åndelig adoptert inn i familien Israel (Romerne 11).

Dette er den perioden der Kristus kaller et folk for Sitt navn, for å bli konger og prester og styre med Kristus i Riket i tusen år (Åpenbaringen 5:10).

”Deretter”—etter denne perioden da Han tar ut, blant hedningene, et folk for Sitt navn—”vil jeg vende tilbake,” lover Herren. Hvorfor? ”...og igjen oppbygge Davids falne hytte. Det nedbrutte av den vil jeg igjen oppbygge, og jeg [*Kristus*, ikke mennesker] vil gjenreise den...”

Hvorfor? ”...for at resten av menneskene skal søke Herren...” (Apostlene 15:14-17—studer det igjen!)

I løpet av denne nåværende Kirkealderen, er etterkommerne av oldtidas Juda og Israel blindet. Etter dette vil Kristus vende tilbake, og så vil resten av menneskene—det blindede Israel, og likeså hedningene—søke etter Herren når Satan er lenket, og Kristus regjerer som kongenes Konge og herrenes Herre!

De av førstegrøden av Hans frelse, som er gjort udødelige, vil da regjere sammen med Ham, som konger og prester i det vidunderlige arbeidet å bygge en ny sivilisasjon.

I løpet av denne tida er Israel for det meste blindet *inntil* fyllden av hedningene har kommet inn; og så (Romerne 11:26) skal hele Israel da bli frelst fra synd; for Befrieren, Kristus, skal komme fra Sion! Hele Israel skal bli brakt til omvendelse og reddet

fra synd—hvordan? Fordi Kristus vender ugudelighet bort fra dødelige Israel ved tilgivelse av synd.

Nå, i denne perioden, har Israel ikke trodd, og Davids hytte har falt ned (Romerne 11:31-32), slik at også de, gjennom nåden til hedningene og noen få "utvalgte" i Israel, som er valgt ut i denne tidsalderen, og virker som konger og prester med Kristus, da kan oppnå nåde!

Hvor vidunderlig Guds store forløsningsplan er, når vi forstår den, slik vi ser den skildret i disse årlige hellige dagene!

NÅ BARE FØRSTEGRØDEN

I for eksempel Jakob 1:18 og Romerne 8:23, blir de hellige i denne perioden kalt førstegrøden av Guds frelse. Denne perioden, og utvelgelsen av disse folkene som skulle bære Hans navn, begynte på Pinsedagen. Denne høytiden symboliserer hvert år denne store begivenheten—denne store "mysterieperioden"—i Guds forløsningsplan!

Legg også merke til at disse høytidene, De usyrede brøds dager, og Pinsen, faller på begynnelsen av året, og de store begivenhetene som de framstiller skjer helt på begynnelsen av frelsesplanen!

Den gruppa med hellige dager som kommer på SLUTTEN av året, symboliserer alle storslagne begivenheter i Guds forløsningsplan som vil skje, ennå framtid, på slutten av perioden! De kommer alle i den sjuende måneden—og oppfyllelsen deres vil introdusere det sjuende tusenåret siden skapelsen!

Denne verdens kirker lærer at det er Kirkens oppgave å redde verden. De lærer at alle som noensinne skal bli frelst, blir frelst nå, i denne nåværende perioden. De lærer at "prøvetida ENDER" ved, eller før, Kristus' andre komme.

Hvis dette er sant, for en fiasko Guds plan er! Bare veldig, veldig få har virkelig blitt frelst i denne perioden. En tredjedel av alle de som bor på Jorda i dag, har aldri en gang hørt det eneste navnet hvorved vi kan bli frelst!

Er de—flertallet av alle levende, evig fortapt fordi de aldri hørte—fortapt og fordømt uten en sjanse? Den vanlige læren er at Gud har forkastet Sitt folk Israel, og at de er evig fordømt og fortapt. Hadde de holdt disse årlige hellige dagene, som er befalt å bli holdt for alltid—som alle ble trofast holdt av den nytestamentlige

Kirken slik det er nedtegnet i Apostlenes gjerninger og i Kirkehistorien—ville de ha forstått Guds vidunderlige plan.

Vi skal ikke omvende alle i verden i denne tidsalderen, men forkynne evangeliet. Hvilket evangelium? De gode nyhetene om Riket—de gode nyhetene om de tusen åra da alt vil bli gjenopprettet, når Kristus vender tilbake for å regjere med kraft og stor herlighet!

La oss forstå dette. I løpet av denne tida er Israel for en stor del blindet—men bare til denne hedenske tida er fullført. I løpet av denne tida, er det bare en minoritet av hedningene—kinesere, folk fra India og Russland—som en gang har hørt navnet til Kristus.

De gode nyhetene om det kommende Riket, må forkynnes som et vitnesbyrd. Mange har blitt kalt i løpet av denne tida, men få er faktisk utvalgt, og enda færre har forblitt trofaste til enden.

De—folkene som er plukket ut for Hans navn—skal gjøres udødelige, og skal regjere under Rikets tusen år på Jorda. Da vil Israels blindhet bli fjernet. De ble blindet inntil slutten av hedningenes tid. Himlene tok imot Jesus inntil disse tidene når alle ting skal gjenopprettes.

De som nå er samlet, siden Pinsedagen 17de juni år 31 e. Kr., er bare førstegrudden av Guds frelsesplan. I denne perioden er det bare ”førstegrudden” av de som blir frelst, som blir plukket ut. Og de blir prøvd og testet for å kvalifisere seg til posisjonene som konger og prester i Riket, for da å virke til verdens virkelige frelse.

NÅR KRISTUS KOMMER TILBAKE

Da er det at Gud enda en gang skal rekke ut Sin hånd for å vinne tilbake resten av Sitt folk—Israel (Jesaja 11:11).

Da er det at ”... Herren skal komme i ild, og ... med ild skal Herren holde dom og med sitt sverd skal han slå alt kjød. ... Jeg vil gjøre et tegn på dem og sende noen av de unnnkomne blant dem til hedningefolkene ... *som ikke har hørt* gjeteordet om meg og ikke sett min herlighet. Og de skal kunngjøre min herlighet blant hedningefolkene” (Jesaja 66:15-16, 19).

Da skal ”levende vann strømme ut fra Jerusalem” og de hedenske nasjonene som ikke hadde hørt tidligere ”skal år etter

år dra opp for å tilbe Kongen, Herren hærskares Gud, og for å *delta i løvhyttefesten*” (Sakarias 14:8, 16).

Da er det at mange nasjoner ”skal gå av sted og si: Kom, la oss gå opp til Herrens berg [nasjon] ... så han kan lære oss sine veier, og vi ferdes på hans stier! For fra Sion skal lov utgå, og Herrens ord fra Jerusalem. Han skal dømme mellom mange folkeslag og skifte rett for veldige hedningefolk helt til de fjerneste land. De skal smi sine sverd om til hakker ... og ikke mer lære å føre krig. ... På den dag, sier Herren ... Herren skal være konge over dem på Sions berg fra nå og til evig tid” (Mika 4:2-3, 6-7). Dette gjelder ikke Guds Kirke nå—men til den herlige tida i Riket, etter at Kristus kommer tilbake. For en vidunderlig forløsningsplan!

Adam syndet. Alle har syndet. Fra Adam og til nå ser vi en kronike om menneskene uten Gud—med menneskelige lidelser og fiasko.

Og slik har Gud, i Sin store visdom, tillatt menneskene å bevise for seg selv hvilke syndere de er—hvor hjelpeløse de er, av seg selv!

Og til slutt må vi lære den leksa at det bare er når Gud Selv påtar Seg å frelse menneskene—ved å sende Kristus for å styre med en jernstav—at verden virkelig kan bli frelst! Og så er de som nå blir frelst, en førstegrøde av frelsen, og vil ha den veldig store æren av å være Kristus’ assistenter i det vidunderlige Rikets arbeid med forløsning!

Det er Guds sanne forløsningsplan, slik den blir lært fra 1 Mosebok til Åpenbaringen! Og hvor motsatt det er til den populære forkynnelsen! Men ikke desto mindre er det den planen som blir skildret i Guds årlige hellige dager. Og hadde kirkene fortsatt med å holde disse hellige dagene, ville de aldri ha mistet denne planen av syne, og kommet under forførelsen av falske predikanter!

PINSE HOLDT AV GUDS NYTESTAMENTLIGE KIRKE

Akkurat som vi fant ut at Guds Kirke fortsatte å holde De usyrede brøds dager og Passover, så fortsatte de også å holde Pinse. Les det: 1 Korinterne 16:8; Apostlene 20:16.

Hadde de ikke vært samlet til en hellig sammenkomst på den første pinsedagen etter at alt som var avskaffet var tatt vekk,

kunne vi aldri ha lest denne enestående beretningen i det andre kapittelet av Apostlenes gjerninger i Bibelen.

Nå betyr en "hellig sammenkomst" en hellig samling av Kirken, sammenkalt under absolutt autoritet. Slå opp ordet "sammenkomst" i en ordbok. Det er en sammenkomst der alle er befalt, under autoritet, å være til stedet. Sabbaten er en ukentlig, hellig sammenkomst. Vi er derfor befalt å komme sammen. Hver eneste en av disse årlige dagene er hellige sammenkomster. Den første Kirken adlød. Gjør vi?

3

Basunenenes Høytid Og Soningsdagen

”O G HERREN TALTE ... OG SA: ... I DEN SJUENDE MÅNEDEN, på den første dagen i måneden, skal dere holde hviledag med basunklang til *påminnelse* [ikke en skygge] og en HELLIG SAMMENKOMST. Da skal dere ikke gjøre deres vanlige arbeid...” (3 Mosebok 23:23-25).

Her er den neste velsignede hendelsen i Guds forløsningsplan skildret for oss, når Kristus skal komme igjen, i skyer, med et rop, med en overengels røst, og med Guds basun (1 Tessalonikerne 4: 14-17). Det skal være ”ved den siste basun. For basunen skal lyde, og de døde skal oppstå uforgjengelige, og vi skal [alle] bli forvandlet” (1 Korinterne 15:52).

Med mindre Kristus vender tilbake for å la de døde oppstå, ville vi aldri oppnå evig liv—hvis det ikke er en oppstandelse ”da er også de fortaapt som er sovnet inn i Kristus” (vers 18).

Kristus griper direkte inn i verdensbegivenhetene ved den sjuende, eller siste, basunen (Åpenbaringen 11:15-19). En basun er et symbol på krig. Han kommer på en tid med verdensomspennende krig—når nasjonene er rasende! Så snart arbeidet med å samle inn førstegrøden (symbolisert ved Pinsen) er fullført på slutten av denne nåværende tidsalderen, vil Kristus begynne å bygge opp igjen Davids hytte (Apostlene 15:16)—og ennå en gang rekke ut Sin hånd for å vinne levningen av Sitt folk (Jesaja 11:11)—for å søke etter og finne igjen Sine tapte får,

som kirkenes prester har latt være å oppsøke og redde, i løpet av denne perioden (Esekiel 34: 1-14).

Legg nøyaktig merke til når dette finner sted! ”Og det skal skje på den tid at de skal støte i en stor basun. Da skal de [Israel] komme, de fortapte ... og de skal tilbe Herren på det hellige berg i Jerusalem” (Jesaja 27:13).

Når vil Israel bli samlet igjen? Ved lyden av basunen—ved Kristus’ andre komme. Fordi kirkene har glemt Basunenes høytid, er det mange som tror at tilbakekomsten av en del av jødene til Det hellige land, og etableringen av en nasjon som nå blir kalt Israel, er oppfyllelsen av denne profetien!

Kristus’ direkte inngripen i verdensbegivenhetene vil bli den neste begivenheten i forløsningsplanen.

Og kanskje vil den strålende tilbakekomsten skje, i hvilket år det enn måtte bli, på selve denne dagen, Basunenes høytid—hvem vet? Selv om vi ikke kan si det for sikkert, kan vi ikke likevel se denne muligheten? Korsfestelsen var på Passover dagen—den samme dagen! Den Hellig Ånd kom og begynte utvelgelsen av frelsens førstegrøde, på selve Pinsedagen. Hvis disse 120 disiplene ikke hadde holdt denne årlige sabbaten—hvis de ikke hadde vært samlet der til en hellig sammenkomst—kunne de da ha mottatt velsignelsen ved den iboende tilstedeværelsen av Den Hellige Ånd? Jesus advarte oss gjentatte ganger om å vokte, vedrørende Hans andre komme! Kunne det være mulig at, med mindre vi holder Basunenes høytid, som Guds Kirke i det første århundret holdt Pinse, at vi ikke vil være klare, eller bli rykket opp for å møte Ham? Vi sier ikke—vi kan ikke—selvfølgelig si dette; men vi stiller spørsmålet. Er ikke det mulig? La oss overgi oss ydmykt og villig til å vandre lydig i alt lyset.

Basunenes høytid er en gledens dag—og, som den ukentlige Sabbaten, hellig for Herren (Nehemja 8:2, 9-12).

SONINGSDAGEN, ELLER FASTEN

La oss nå lese 3 Mosebok 23:26-27, 31-32: ”Og Herren talte ... og sa: Men den tiende dagen i den samme sjuende måneden er det soningsdag. Da skal dere holde en hellig sammenkomst, og dere skal faste ... Det må ikke gjøres noe arbeid den dagen, det skal være en *evig* lov for dere, fra slekt til slekt, hvor dere så bor. En

høyhellig *sabbat* skal den dagen være for dere, og dere skal faste. Den niende dag i måneden om kvelden, *fra den ene kvelden til den neste*, skal dere holde *deres sabbatshvile*.” Vidunderlig mysterium! Forsoning med Gud! Mennesket endelig gjort ett med sin Skaper!

Igjen, i det 16de kapitlet i 3 Mosebok, versene 29 og 31, hvor symbolismen med Soningsdagen blir forklart, finner vi at en hellig sabbat, som skal holdes evig, er innstiftet: ”Dette skal være en evig lov for dere: I den sjuende måneden, på den tiende dag i måneden, skal dere faste og ikke gjøre noe arbeid, verken den innfødte eller den fremmede som bor blant dere. ... En *høyhellig sabbat* skal det være for dere, og da skal dere faste—det skal være en evig lov.”

Legg også merke til uttrykket i 3 Mosebok 23:32: ”fra den ene kvelden til den neste, skal dere holde deres sabbatshvile.” Alle som holder Sabbaten siterer dette skriftstedet for å vise at Sabbaten begynner ved solnedgang. Hvis vi tror det, hvorfor da ikke holde den sabbaten som selve denne teksten snakker om—den høyhellige sabbaten, Soningsdagen, som er innstiftet for alltid? Er vi konsekvente hvis vi fortsetter å sitere denne teksten for å vise når Sabbaten begynner, og så nekter å holde selve den sabbaten som det vises til?

MENINGEN SYMBOLISERT VED SONINGSDAGEN

Soningsdagen symboliserer en vidunderlig og stor begivenhet, som vil finne sted etter det andre kommet til Kristus, som verden er fullstendig uvitende om, fordi den har feilet med å se den sanne betydningen av disse årlige sabbatene, som er hellige for Gud. Det har mislykkes å holde dem som en konstant påminnelse om Guds forløsningsplan!

Symbolikken er uttrykt i sin helhet i det 16de kapitlet i 3 Mosebok, i beretningen om begivenhetene på Soningsdagen, slik de ble utført for korsfestelsen.

Vers 5—”Av Israels barns menighet skal han [Aron] få to geitebukker til syndoffer ...”

Vers 6—Ypperstepresten ofret et syndoffer for SEG SELV og sitt hus.

Versene 7 og 8—”Og han skal ta de to geitebukkene og stille dem fram for Herrens åsyn, ved inngangen til sammenkomstens telt. Aron skal kaste lodd om de to geitebukkene, et lodd for Herren og et lodd for den (bukken) som skal sendes bort [*Asasel*].”

Fordi dette ikke har blitt forstått—fordi det er mange forskjellige syn og meninger og ideer og forklaringer på dette—vil vi stoppe opp her lenge nok til å gå inn i dette til å gi noen detaljer. La oss derfor studere med et åpent sinn og bevise alle ting, uansett tidligere overbevisninger, uten fordommer. Vi ønsker sannheten!

Nøkkelen til hele forklaringa ligger i den korrekte forståelsen av meningen med *Asasel*. Dette ordet forekommer ikke noe annet sted i Det gamle testamentet. *Comprehensive Commentary* har: I likhet med de eldste oppfatningene til hebreerne og de kristne, tror Spencer at *Asasel* er navnet på djevelen, og det samme tror Rosen ... Ordet *scapegoat* [KJV] betyr geita som gikk sin vei.” *One Volume Commentary* sier: ”Ordet ‘scapegoat’ er ikke en oversettelse.” Det er bare en *tolkning* av oversetterne om den antatte meningen.

Det er sant at det engelske ordet *scapegoat* betyr ”en som bærer byrde eller skyld for andre.” Men *scapegoat* er et engelsk ord, og er ikke en oversettelse av det hebraiske ordet *Azazel*. Ordet *scapegoat*, og betydningen som er knyttet til det engelske ordet, er ikke en oversettelse av det hebraiske ordet *Azazel*, og derfor er ikke dette ordet opprinnelig inspirert. Fortsett i *One Volume Commentary*: ”*Asasel* blir forstått å være navnet på en av disse onde åndene.”

SYMBOLER PÅ KRISTUS OG SATAN

Disse to bukkene var selvfølgelig symboler. Legg merke til at det var nødvendig å bestemme ved loddtrekning, hvilken av dem som var kvalifisert til å representere Kristus, og hvilken *Asasel*. Noen sier at BEGGE var kvalifisert. Skriften sier ikke dette. La oss ikke bare anta det. ”Kaste lodd” er en høytidelig appell til Gud om å avgjøre et tvilsomt spørsmål. Det er en hellig, religiøs seremoni. Det inkluderer en overnaturlig handling av Gud. Det er grunnen til at lotterier og gambling er av djevelen—faktisk en vanhelligelse av en hellig tjeneste som appellerer til Gud.

Legg merke til at mennesker ikke var i stand til å avgjøre hvilken bukk som var kvalifisert til å representere Kristus. Dette involverte en appell til Gud om å ta avgjørelsen! "Et lodd for Herren, og et lodd for *Asasel*." Et lodd var altså for Herren—denne bukken symboliserte Kristus—men det andre loddet var ikke for Herren, symboliserte ikke Kristus, men *Asasel*—Satan! Disse orda antyder mest naturlig at *Asasel* er navnet på en person, som her står i kontrast til Herren! Legg merke til kontrasten—en for Herren, den andre for *Asasel*.

Nå ble den bukken som Gud valgte—gjennom loddtrekning, å representere Kristus—slaktet, slik Kristus, som den representerte, ble slaktet. Men den andre bukken som ble valgt av Gud til å representere *Asasel*, ble ikke slaktet, men ble drevet levende ut i en ubebodd ødemark. Det var ikke en oppstandne bukk, som representerte den oppstandne Kristus, for den døde aldri. Den ubebodde ødemarka som bukken ble drevet ut i, kan ikke, som vi skal vise, representere himmelen, dit Kristus dro. Himmelen er verken ubebodd, eller en ødemark.

Etter at Gud hadde bestemt hvilken bukk som representerte Kristus og hvilken som representerte *Asasel*, drepte ypperstepresten (vers 11) oxen som et syndoffer for seg selv, deretter tok han glør og velluktende røkelse inn i Det aller helligste, og stenk oksens blod foran nådestolen, symbolet på Guds trone som inneholdt vitnesbyrdets steintavler (loven). Dette var ypperstepresten befalt å gjøre for å rense seg selv for å gjøre tjeneste, og for å representere Kristus som Yppersteprest. Det ble ikke gjort med den bukken som representerte Kristus, for Kristus, vår Yppersteprest, hadde ikke noe behov for denne renselsen slik den stedfortredende presten hadde det.

Nå var den levittiske ypperstepresten klar til å gå ut og forrette.

Deretter ble bukken som Gud hadde valgt ut ved loddtrekning, til å representere Kristus som et syndoffer for folkene, drept. Slik ble folkets synder båret av denne bukken, likesom Kristus, endelig, en gang for alle, bar syndene våre på korset. Men Kristus sto opp igjen fra de døde, og steg opp til Guds trone i himmelen.

Nå, hvem eller hva var det som fra dette punktet i den levittiske seremonien, som symboliserte den oppstandne Kristus, som

steg til himmelen? Noen sier at det var bukken som representerte Asasel. La oss se.

Den oppstandne Kristus, som nå sitter ved Guds høyre hånd på Hans trone i himmelen (1 Peter 3:22) blir kalt - hva? Vår Yppersteprest! Hva var det jordiske symbolet på Guds trone? Den ubebodde ødemarka? Nei! Det var dit den levende bukken gikk!

Det jordiske symbolet på Guds trone var nådestolen i Det aller helligste. Etter at Kristus døde, dro Han til den himmelske nådestolen for å gå i forbønn for oss, som Ypperstepresten vår. "...og når inn til det som er innenfor bak forhenget, der Jesus gikk inn som forløper for oss, han som ble yppersteprest til evig tid etter Melkisedeks vis" (Hebreerne 6: 19-20).

Igjen, nå hvem, eller hva var det i den levittiske seremonien på Soningsdagen, som symboliserte den oppstandne Kristus, vår Yppersteprest, som gikk innenfor forhenget til Guds trone i himmelen? Den ene bukken ble slaktet. Den representerte den ihjel-slåtte Kristus. Den drepte Kristus var ikke Ypperstepresten vår, for det levittiske presteskapet med dets yppersteprest, opphørte ikke før Kristus sto opp fra de døde og steg opp til himmelen som en Yppersteprest på Melkisedeks vis. Men den oppstandne Kristus var Yppersteprest. HVEM var det som utførte denne rollen i de levittiske seremoniene, som ble midlertidig utført om og om igjen, år etter år, på denne evige høytidsdagen? Det er så klart at selv et barn kan se det, det var den levittiske ypperstepresten, ikke bukken som representerte Asasel!

YPPERSTEPRESTEN—SYMBOL PÅ KRISTUS

Så snart den slaktede bukken var død, *hvem* var det som gikk innenfor forhenget og presenterte blodet til geita foran den symbolske tronen til Gud?

3 Mosebok 16:15-16—"Deretter skal han [ypperstepresten] slakte den bukken som skal være syndoffer for folket, og [nå ypperstepresten selv, idet han symboliserer arbeidet til den oppstandne Kristus] bære dens blod innenfor forhenget....og stenge det på nådestolen og foran nådestolen. Slik skal han gjøre soning for helligdommen..."

Og slik var det at ypperstepresten ved å ta blodet innenfor forhenget, til nådestolen, symboliserte den oppstandne Kristus

figurlig tok Sitt blod, en gang for alle, innenfor forhenget til selve tronen til Gud i himmelen, for der å gå i forbønn for oss som Yppersteprest. Dette er sannelig så enkelt at selv et barn kan se det.

Den slaktede bukken representerte den korsfestede Jesus. Ved at ypperstepresten tok blodet av den slaktede bukken innenfor forhenget til nådestolen i Det aller helligste, som er et symbol på Guds trone, representerte han og gjorde arbeidet til den oppstandne Kristus, som steg opp til Majestetens høyre hånd i det høye, og som går i forbønn for oss der som vår Yppersteprest. Kan vi ærlig fortsette å lære at bukken som representerte Asasel representere arbeidet til den oppstandne Kristus? Tok denne levende bukken blodet til Kristus innenfor forhenget til nådestolen?

Da ypperstepresten gikk innenfor forhenget, inn til Det aller helligste, symboliserte det at Kristus vendte tilbake til himmelen. Arbeidet han utførte i Det aller helligste, symboliserte arbeidet til Kristus disse 1900 åra med å gå i forbønn for oss, ved å presentere Sitt utgytte blod framfor nådestolen i himmelen. Og nå, når han kommer ut igjen, noe som symboliserer at Kristus vender tilbake til Jorda, hva gjorde ypperstepresten da?

”Når han så har fullført soningen for helligdommen og for sammenkomstens telt og for alteret, da *skal han føre fram den levende bukken*. Og Aron skal legge begge sine hender på den levende bukkens hode og bekjenne over den alle Israels barns misgjerninger og alle deres overtredelser og alle deres synder. Han skal *legge dem på bukkens hode og sende den ut i ørkenen* med en mann som står ferdig. Og bukken skal bære [Fenton: *bære på seg selv*] alle deres misgjerninger med seg ut i *villmarken*, og så skal han slippe bukken løs i *ørkenen*. Deretter skal Aron...bade sitt legeme i vann...Men den som førte bukken [Asasel] ut for å sendes bort, skal vaske sine klær og bade sitt legeme i vann. Deretter kan han gå inn i leiren” (versene 20-26).

ASASELBUKKEN IKKE VÅR SYNDEBÆRER

La oss få det klart for oss!

Er Gud rettferdig? Er ikke Gud en Gud av rettferdighet, så vel som medlidenhet og nåde? Hvem er det virkelige opphavet for

syndene våre? Satan er deres opphav, slik Kristus er opphavet til frelsen vår. Jesus tok vår skyld—vår gjeld—våre synder—på Seg Selv som et uskyldig, stedfortredende offer. Han var et uskyldig offer. Han elsket oss, og var villig til å dø for oss. Vår skyld—våre synder, ble båret av Ham, og bare Han—og Gud tilgir dem når vi angrep og aksepterer offeret Hans. Og likevel, er dette, hvis vi stoppet der, full rettferdighet?

Den virkelige årsaken—den virkelige opphavsmannen til disse syndene—var djevelen Satan. Er det rettferdig at Kristus bærer skyld som ikke er Hans, mens djevelen går skuddfri? Ville du ikke tro at Guds store plan til slutt vil yte full rettferdighet ved å plassere skyld og gjeld nøyaktig der hvor det hører hjemme?

Legg nå nøye merke til denne forskjellen. Kristus bar vår skyld. For vi har vært skyldige, selv om djevelen var den opprinnelige årsaken til alt dette. Men rettferdighet krever så visst at Gud plasserer djevelens skyld rett tilbake på hans hode—ikke vår skyld, men hans skyld—for å lede oss til å synde. Vi var også skyldige—og Kristus har båret våre synder—likevel hører alle syndene våre direkte hjemme hos djevelen som hans egen skyld!

Legg nå merke til et annet poeng. Asasel bukken bærer av sted syndene til alle folkene som allerede er tilgitt. Disse syndene hadde allerede blitt fullt ut betalt for ved det stedfortredende offeret til Kristus, symbolisert ved at den uskyldige bukken ble slaktet før disse samme syndene til slutt ble lagt på den levende bukken. De hadde blitt betalt for tidligere ved døden til den drepte bukken.

Djevelen er det egentlige opphavet til all synd. Kan vi da, endelig bli gjort ett med Gud, så lenge denne opphavsmannen til synd er med oss? Kan vi ikke se at han først må bli drevet vekk? Og at det ikke ville være rettferdighet hos Gud, med mindre Satans egen skyld i våre synder ble plassert rett tilbake på hans hode? Ville det være rettferdig overfor Kristus å la Ham bære djevelens skyld, så vel som vår egen skyld, for våre synder? Kristus har båret våre synder, men må Han fortsette å bære dem? Skulle de ikke bli fjernet fullstendig fra oss, og fra selve Guds nærvær?

Således anskueliggjorde slaktinga og stenkinga av blodet til den første bukken hvordan vi skulle bli forsonet med Gud, gjennom den stedfortredende ofringa av et uskyldig offer. Så det at den andre bukken til slutt ble sendt vekk, lastet med disse syn-

dene hvis soning hadde blitt tilkjennegitt av den første bukken, klargjør ikke mindre livaktig virkningen av det offeret, nemlig at disse sonede syndene blir fullstendig fjernet fra Guds nærvær!

ANKLAGEREN SATAN

Satan er anklageren til brødrene. Hans makt over mennesker er grunnlagt på synd. Når alle disse syndene, som han er opphavet til, er lagt tilbake på ham etter at de har blitt fjernet fra oss av Kristus, da vil Satan ha mistet sitt krav på oss. Og han kan ikke anklage oss mer!

Slik endelig, som anerkjennelsen av blodet til den første bukken (Kristus) symboliserte fullstendig soning, og at Israels synder ble tilgitt, således symboliserer det at Asasel ble sendt vekk med de syndene som det var sonet for, at all synd blir fullstendig fjernet—og at vi ved soningen blir befridd fra djevelens makt.

Ofringa av det første uskyldige offeret var midlet til forsoning med Gud, men ennå ikke fullstendig rettferdighet.

At den andre bukken ble drevet bort, viser den endelige forsoningen, ved å plassere syndene der de hører hjemme på deres opphavsmann, og at syndene og deres opphavsmann blir fullstendig fjernet fra nærværet til Gud og Hans folk—og på denne måten befri folket fullstendig fra Satans makt.

Webster sier at sone betyr å gjøre ett. Å føye sammen til ett—å forme ved å forene. Vi vil ikke bli fullstendig sammenføyd til ett og bli forent med Gud, før dette er gjort.

Før vi går videre, legg også merke til at, etter at han hadde lagt begge hendene sine på den levende bukken, Asasel, måtte Aron vaske og rense seg før han kom i kontakt med folkene. Slik måtte også "en mann som står klar" vaske klærne sine og bade etter at han hadde vært i kontakt med Asasel bukken, før han kom inn i folkenes nærvær. Symbolikken er klar, at de hadde kommet i kontakt med djevelen.

Legg nå merke til at handlingen med å legge disse syndene som allerede er sonet og tilgitt på hodet til den levende bukken, ikke finner sted før etter at ypperstepresten vender tilbake fra Det aller helligste innenfor forhenget—så dette symboliserer en handling som vil finne sted etter at Kristus kommer tilbake til denne Jorda!

Men hvis den levende bukken representerte den oppstandne Kristus, da måtte syndene som Kristus bar opp på korset bli plassert på en annen, representert av ypperstepresten, og tilbake på Kristus, etter at Han var oppstanden. Ville det gi mening? Er teorien om at Asasel bukken er Kristus konsekvent? Nei, men den klare, enkle meningen passer inn på alle måter, og ER konsekvent. Den første bukken symboliserte den uskyldige Jesus som døde for syndene våre—ypperstepresten symboliserte den oppstandne Kristus som gikk innenfor forhenget til nådestolen, eller Guds trone i himmelen, for mer enn 1900 år siden—og ypperstepresten som vendte tilbake for endelig å plassere syndene på hodet til bukken, symboliserte den levende Kristus som vil plassere de syndene som Han bar, på opphavsmannen deres, djevelen, og som vil sende ham levende, vekk til en øde, ubebodd villmark—"avgrunnen" i Åpenbaringen 20:3.

I det 19de kapitlet i Åpenbaringen, finner vi profetien om Kristus' andre komme. Og i begynnelsen av kapittel 20, hva er det som må skje?

Akkurat det som kapittel 16 i 3 Mosebok viser. Djevelen er sendt vekk—symbolet som blir brukt her er "avgrunnen" som er symbolet på en ubebodd, øde villmark (Åpenbaringen 20:3)—og han er sendt dit av en mann SOM STÅR KLAR—en ENGEL fra himmelen. Djevelen blir ikke drept. Han dør ikke. Han er fortsatt i live tusen år senere—etter Tusenårsriket (Åpenbaringen 20:7).

Nå noen få punkter som vil komme en i sinne. Begge bukene ble framstilt "for Herrens åsyn." Kan Satan bli framstilt for Herren? Job 1:6 og 2:1 sier at han stilte seg selv fram for Gud. Legg også merke til at Asasel ble drevet vekk fra Det aller høyeste, et symbol på Guds nærvær.

Og slik ble den årlige Soningsdagen innstiftet for alltid, for at forløsningsplanen, som vil skje etter Kristus' andre komme, stadig skulle holdes klart for Guds barn og Kirken Hans.

Og vi finner denne årlige høytidsdagen anerkjent i Det nye testamentet. I Apostlenes gjerninger 27:9, er det nedtegnet at Paulus var på sin farefulle sjøreise til Roma: "...det var blitt farlig å ferdes på sjøen, *fordi det allerede var over faste...*" Se merknadene i Bibelen din. Denne fasten viser til Soningsdagen—den 10de dagen i den sjuende måneden. Denne dagen kunne ikke ha vært forbi dette spesielle året med mindre dagen fortsatt var i

effekt og kraft og eksistens. Ellers ville Den Hellige Ånd forvisst aldri ha inspirert disse orda! Dette er visselig en sterk indikasjon på at denne dagen fortsatt eksisterte og var anerkjent som sådan, ved Den Hellige Ånd.

4

Løvhyttetefesten og Den Siste Store Dagen

NÅ KOMMER VI TIL LØVHYTTEFESTEN—ELLER LØVSALENES høytid - den sjettede høytiden. La oss merke oss instruksjonen angående denne anledningen: "Løvhyttetefesten skal du holde i sju dager, når du har samlet inn fra din låve og fra din vinpresse. Du skal være glad på din høytid, du og din sønn og din datter ... Sju dager skal du holde høytid for Herren din Gud på det sted Herren utvelger. For Herren din Gud skal velsigne deg i all din avling og i alt du tar deg fore, så du kan være full av glede ... Ingen skal vise seg for Herrens åsyn tomhendt. Hver skal komme med den gaven han har råd til, alt etter den velsignelse som Herren din Gud har gitt deg" (5 Mosebok 16: 13-17).

Her er Løvhyttetefesten beskrevet, en høytid som skal holdes i sju dager, fra og med den 15de dagen i den sjuende måneden i Guds hellige kalender. Legg merke til 3 Mosebok 23: 33-35): "Og Herren talte til Moses og sa: Tal til Israels barn og si: Fra den femtende dagen i denne samme sjuende måneden, skal løvhyttetefesten holdes for Herren. Og den skal vare i sju dager. På den første dagen skal være en hellig sammenkomst. Dere skal ikke gjøre deres vanlige arbeid."

På den første av disse hellige dagene er det en hellig sammenkomst—en påbudt samling. Det skal ikke gjøres noe arbeid. "...og dere skal være glade for Herrens, deres Guds åsyn i sju dager. ... Det skal være en evig lov for dere, fra slekt til slekt. I den sjuende måneden skal dere holde denne høytiden" (versene 40-41).

Legg merke til at det er påbudt for alltid.

Her er de siste og største begivenhetene i Guds store plan avbildet: Etter at Kristus døde for syndene våre for å forløse menneskeheten—etter at Han har sendt oss Den Hellige Ånd, og valgt ut et folk til å bli konger og prester for Sitt navn, gjennom de tusen åra—etter Hans strålende tilbakekomst—etter at Han endelig har gjenoppreist de forløste, ved å legge syndene på hodet til Satan, den virkelige opphavsmannen deres, og skille både ham og syndene fra nærværet til Gud og Hans folk, og således endelig fullføre soningen, å endelig gjøre oss til ett—da er vi klare for den endelige rekken av begivenheter, begynnelsen på ”Lammets bryllup,” den virkelige inngåelsen av Den nye pakt, opprettelsen av Guds Rike på Jorda, og innhøstinga av den store høsten med sjeler i et tusen år.

Denne høytiden symboliserer Tusenårsriket!

SYMBOLISERER TUSENÅRSRIKET

For å skildre planen Sin, tok Gud de årlige, materielle innhøstingssesongene i oldtidas Israel, som et symbol på den åndelige innhøstinga av sjeler. I Det hellige land er det to årlige innhøstinger. Den første er vårkornhøsten. Deretter kommer hovedhøsten.

Legg merke til at Løvhyttfesten skal holdes ”når året er omme” (2 Mosebok 34:22). I dette verset er det Løvhyttfesten, eller Løvsalenes høytid, som spesifikt blir kalt ”innsamlingens høytid.” Innhøstingsåret endte på begynnelsen av høsten. På samme måte som Pinse forklarer den tidlige høsten—denne Kirkealderen, slik forklarer innsamlingens høytid, eller Løvhyttfesten, vår innhøstinga—den store innhøstinga av sjeler i Tusenårsriket!

I dag er ikke den eneste frelsens dag. I dag er en frelsens dag. Jesaja sier det i kapittel 49, vers 8 - KJV. Faktisk skulle de originale orda til Paulus i 2 Korinterne 6:2 være oversatt ”på *en* frelsens dag” ikke ”på frelsens dag.”

Gå til profeten Sakarias for å forstå dette bedre. I de 12te og 13de kapitlene har vi en skildring om Kristus’ tilbakekomst og begynnelsen på verdens forsoning. Her er meningen med Basunenes høytid og Soningsdagen gjort klar.

Legg videre merke til kapittel 14. Tida er Tusenårsriket. ”Da skal Herren bli konge over hele jorden. På den dag skal Herren

være én, og hans navn ett. ... Det skal aldri mer lysens bann over det. Jerusalem skal ligge der trygt" (versene 9, 11). Det er den tida da "levende vann"—frelse, Den Hellige Ånd—skal "strømme ut fra Jerusalem" (vers 8). "Vann" er bokstavelig så vel som symbolsk. Gud skildrer ofte den åndelige planen Sin ved hjelp av materielle hendinger.

På den dagen, når Jorda er trygt bebodd, når Den Hellige Ånd vil bli tilbudt til alle dødelige, hva skjer da? "Alle de som blir tilbake av alle de hedningefolk som angrep Jerusalem, skal år etter år dra opp for å tilbe Kongen, Herren, herskarenes Gud, og for å delta i løvhyttfesten" (vers 16).

HEDNINGENE TVUNGET TIL Å HOLDE LØVHYTTEFESTEN

Legg merke til dette 16de verset i Sakarias 14. Etter at Kristus kommer tilbake—vil dødelige hedninger som ennå ikke har mottatt frelse—komme til Jerusalem for å holde Løvhyttfesten! Hvordan kunne de holde en høytid som var avskaffet på korset? De kunne bare holde den hvis den var befalt for alltid.

Og hva vil skje hvis de nekter å adlyde Gud? "Men om noen av jordas ætter ikke drar opp til Jerusalem for å tilbe Kongen, Herren herskarenes Gud, så skal det ikke komme regn hos dem" (vers 17). Dette er sterke ord!

Nasjonene vil bli tvunget til å holde Løvhyttfesten, fra år til år, når Kristus styrer med en jernstav!

Og hvis nasjonene fortsatt ikke vil adlyde? "Den samme plagen skal ramme dem som Herren lar ramme de hedningefolk"—det vil fortsatt være hedenske nasjoner som akkurat har begynt å lære frelsens vei—"som ikke drar opp for å delta i Løvhyttfesten. Slik skal den straffen bli ... [for] alle de hedningefolk som ikke drar opp for å delta i løvhyttfesten" (versene 18-19).

For å motta frelse må til og med hedningene holde denne høytiden. Selvfølgelig, det er en evig befaling!

Vi pleier gjerne å sitere Jesaja 66:23 for å vise at Sabbaten vil bli holdt i Tusenårsriket, som et bevis på at vi må holde den nå. Vil vi da, når vi leser Sakarias: 14:16, som viser at Løvhyttfesten blir holdt i Tusenårsriket, være konsekvente og holde den i dag?

Kan vi kvalifisere oss som en Guds sønn—en konge og prest—styre med Kristus på Hans trone, assistere Kristus på den tida, hvis vi nekter å holde disse høytidene? Legg merke til at Kristus holdt Løvhyttefesten. Apostelen Paulus viet et helt kapittel av evangeliet sitt—det sjuende kapitlet—til å beskrive hva Jesus sa og gjorde under Løvhyttefesten i det siste året av forkynnergjerningen Sin.

HVORFOR KALT LØVHYTTEFESTEN

I Tusenårsriket, vil Guds Rike som vi kan bli født inn i, styre over nasjoner som består av dødelige mennesker som er unnfanget av Guds Ånd. De milliardene av dødelige mennesker som lever under Tusenårsriket, vil fortsatt være arvinger til Guds Rike. De vil ikke ha arvet det ennå så lenge de er kjøtt og blod, for "Kjøtt og blod kan ikke arve Guds Rike" (1 Korinterne 15:50). "Du må bli født på ny"—"av Ånd"—for å arve Riket, sa Jesus.

Husk at Abraham, Isak og Jakob bare var arvinger da de bodde her på Jorda (Hebreerne 11:9). Mens de var arvinger bodde de i telt, eller løvhytter, mens de oppholdt seg i løftenes land. Løvhytter eller midlertidige boliger, symboliserer at de ennå ikke hadde arvet. Således leser vi om Løvhyttefesten at: "Dere skal bo i løvhytter i sju dager... for at deres etterkommere skal vite at jeg lot Israels barn bo i løvhytter da jeg førte dem ut av landet Egypt..." (3 Mosebok 23:42-43). Israelittene bodde i løvhytter i villmarka før de kom inn i Det lovede land. Disse løvhyttene symboliserer at vi bare er arvinger. Til og med i Tusenårsriket, når Guds Rike styrer over fysiske nasjoner, vil folkene bare være arvinger til Riket. De må seire og vokse i kunnskap og visdom for å arve løftene.

For et fantastisk bilde. Gud sier om Efra'im (et forbilde på hele Israel) at de vil "bo i telt likesom i høytidsdagene" (Hosea 12:10). Israel, i villmarka, var et forbilde på alle folkene som må gjennomgå prøvelser og trengsler for å arve løftene. De var vandrere som ventet på å få arve løftene om frelse. Påstanden som enkelte sekter holder på, om at dødelige mennesker i Tusenårsriket vil forbli kjøtt og blod for alltid, blir klart motbevist av Løvhyttefesten, for selve høytiden peker mot en evig arv.

Dessuten, etter at Jesus har samlet Kirken hos Seg, og etter at Han har satt Seg på Sin trone, der vi vil styre sammen med Ham,

vil Han samle nasjonene foran Seg og si: "Arv... Riket" (Matteus 25:34).

ENDA EN HØYTID

La du merke til at Løvhyttefesten bare er den sjette høytiden? Det er enda en til—den sjuende!

Løvhyttefesten er, strengt tatt, sju dager lang—for å symbolisere hele Tusenårsriket. Sju er Guds tall for fullkommenhet. Derfor må det også være sju høytider. La oss merke oss hvor det er nevnt: "Fra den femtende dagen i den samme sjuende måneden, skal løvhyttefest holdes for Herren. Og den skal vare i sju dager... Den åttende dagen skal dere holde en hellig sammenkomst... Det er en festsammenkomst. Dere skal ikke gjøre deres vanlige arbeid" (3 Mosebok 23:34, 36).

Denne åttende dagen, teknisk sett en egen høytid, blir kalt "*den siste, den store dagen i høytiden*" (Johannes 7:37).

Hva representerer så denne siste hellige dagen?

Legg merke til hva Jesus preket om på den dagen: "Om noen tørster, han komme til meg og drikke!... fra hans indre skal det flyte strømmer av levende vann. Dette sa han om den Ånd som de skulle få som trodde på ham..." (Johannes 37:37-39).

Dette var Jesus' preken der Han forklarte meningen med Den siste store dagen!

Gå nå til Åpenbaringen 20. Etter Tusenårsriket, hva skjer? En oppstandelse! De døde står framfor Gud. Dette kunne ikke inkludere sanne kristne i dag, siden de vil komme fram for domsetet når Kristus kommer tilbake. Det kunne ikke vise til de som blir omvendt i løpet av Tusenårsriket. De har allerede arvet Riket i løpet av Tusenårsriket, etter at de har levd et normalt livsløp. Disse i denne oppstandelsen må være de som døde i uvitenhet i tidligere tider! De vil ikke bli brakt til live igjen før etter Tusenårsriket (Åpenbaringen 20:5).

SYMBOLISERER DOMMENS DAG

Dette er den dommens dag som blir nevnt i Matteus 10:15. Det er en tid da hedningene som døde i uvitenhet, vil bli gitt en mulighet til å motta frelse. Esekiel 16:53-55 gjør dette helt klart.

Til og med de i Israel som døde i syndene sine, vil bli gitt sin *første* anledning til å forstå Guds sannhet og Hans vei (Esekiel 37). Profeten skrev at Gud ville utgyte Sin Ånd over disse oppstandne (vers 14). Dette er presist den frelsen som Jesus nevnte i prekenen Sin på Den store dagen i høytiden høsten år 30 e. Kr.

Den åttende dagen som følger rett etter de sju dagene av Løvhyttefesten, symboliserer fullendelsen av forløsningsplanen. Det skjer like før den nye himmelen og den nye Jorda. Alle—foreldre og barn, unge og gamle—vil bli vekket opp fra de døde.

Merk at "livets bok"—som forestiller frelsen—blir åpnet (Åpenbaringen 20:12). Åpenbaringen presenterer det siste innblikket i "dommens dag" da den nåværende materielle himmelen og Jorda vil forgå—og de trofaste mottar sin evige lønn på Kristus' trone. De onde—de som er ulydige—vil man se forgår i ildsjøen!

For en fantastisk plan! Alle vil ha en like stor mulighet.

Og endelig, legg merke til i 3 Mosebok 23:37-38. Etter at disse årlige hellige dagene er beskrevet, står det: "dette er *Herrens* høytider. Dere skal lyse dem ut som *hellige sammenkomster*. ... Til dette kommer Herrens sabbater..." Vi vil da, holde disse *ved siden av* Herrens sabbater.

SØNDAG er den ukentlige hviledagen til dagens kristendom, men Sabbaten er HERRENS dag.

Jul, nyttårsdag, Påske, og en hel del andre er helligdager som har kommet direkte fra hedenskapet, men disse sju årlige hellige dagene er Guds hellige dager! La oss forlate denne verdens hedenske helligdager, og holde Guds sanne hellige dager. (Se kalenderdatoer på sidene 50-51.)

OPPLYSNINGER OM HØYTIDENE

Selvfølgelig er det mange av dere som leser dette heftet, som kanskje ikke vet om noen andre som holder Guds hellige dager. Kanskje undrer du deg på om det i det hele tatt finnes en slik gruppe. Hvis du er interessert, er det mulig å finne svar på disse spørsmålene.

Philadelphia Church of God har lojale, fullt opplærte og trenede ordinerte prester i alle deler av De forente stater og Canada, og mange andre deler av verden. De står til tjeneste og kan

kontakte deg, besøke deg i ditt eget hjem, og svare på spørsmålene dine og forklare Bibelen for deg.

Selvfølgelig er det ingen som vil ringe til deg, med mindre du ber om det. Men, hvis du av din egen fri vilje ønsker å få vite mer om Guds høytider og hvor de holdes, så skriv til oss straks. Vi vil med glede arrangere en privat avtale med deg.

Guds Årlige Høytidsdager

Romersk År	Første Dagen i Det Hellige Året	*Passover	De Usyrede Brøds Dager	**Pinse
	<i>nisan (eller Abib) 1</i>	<i>nisan 14</i>	<i>nisan 15-21</i>	<i>sivan</i>
2015	mars 21	april 3	april 4-10	mai 24
2016	april 9	april 22	april 23-29	juni 12
2017	mars 28	april 10	april 11-17	juni 4
2018	mars 17	mars 30	mar. 31-apr.6	mai 20
2019	april 6	april 19	april 20-26	juni 9
2020	mars 26	april 8	april 9-15	mai 31
2021	mars 14	mars 27	mar.28-apr.3	mai 16

Legg merke til

* Holdes etter solnedgang kvelden før. For eksempel vil **PASSOVER** i 2016 bli holdt om kvelden den 21de april.

****PINSE** (av et gresk ord som betyr ”femtiende”) og telles fra og med den dagen i De usyrede brøds dager da svingekornbåndet ble båret fram. Den faller alltid på en søndag i sivan, den tredje måneden.

Basunenes Høytid	Soningsdagen	Løvhyttefesten	Den Siste Store Dagen
<i>tisjri 1</i>	<i>tisjri 10</i>	<i>tisjri 15-21</i>	<i>tisjri 22</i>
september 14	september 23	sept. 28-okt. 4	oktober 5
oktober 3	oktober 12	oktober 17-23	oktober 24
september 21	september 30	oktober 5-11	oktober 12
september 10	september 19	september 24-30	oktober 1
september 30	oktober 9	oktober 14-20	oktober 21
september 19	september 28	oktober 3-9	oktober 10
september 7	september 16	september 21-27	september 28

KONTAKT INFORMASJON

Hvis du ønsker å bestille litteratur fra Guds Filadelfiakirke,
eller be om besøk fra en av prestene våre:

Besøk oss online: www.pcog.org

E-mail: letters@pcog.org

POSTADRESSER VERDEN OVER

De forente stater: Philadelphia Church of God,
P.O. Box 3700, Edmond, OK 73083

Canada: Philadelphia Church of God, P.O. Box 400,
Campbellville, ON L0P 1B0

Caribbean: Philadelphia Church of God, P.O. Box 2237,
Chaguanas, Trinidad, W.I.

England, Europa og Midt-Østen:
Philadelphia Church of God, P.O. Box 16945,
Henley-in-Arden, B95 8BH, United Kingdom

Afrika: Philadelphia Church of God, Postnet Box 219,
Private Bag X10010, Edenvale, 1610, South Africa

Australia, Stillehavssøylene, India og Sri Lanka:
Philadelphia Church of God, P.O. Box 1001,
Wollongong DC, N.S.W. 2500, Australia

New Zealand: Philadelphia Church of God,
P.O. Box 6088, Glenview, Hamilton 3246

Filippinene: Philadelphia Church of God, P.O. Box 52143,
Angeles City Post Office, 2009 Pampanga

Latin-Amerika: Philadelphia Church of God,
Attn: Spanish Department, P.O. Box 3700,
Edmond, OK 73083, United States

NORWEGIAN—Pagan Holidays—or God's Holy Days—*Which?*